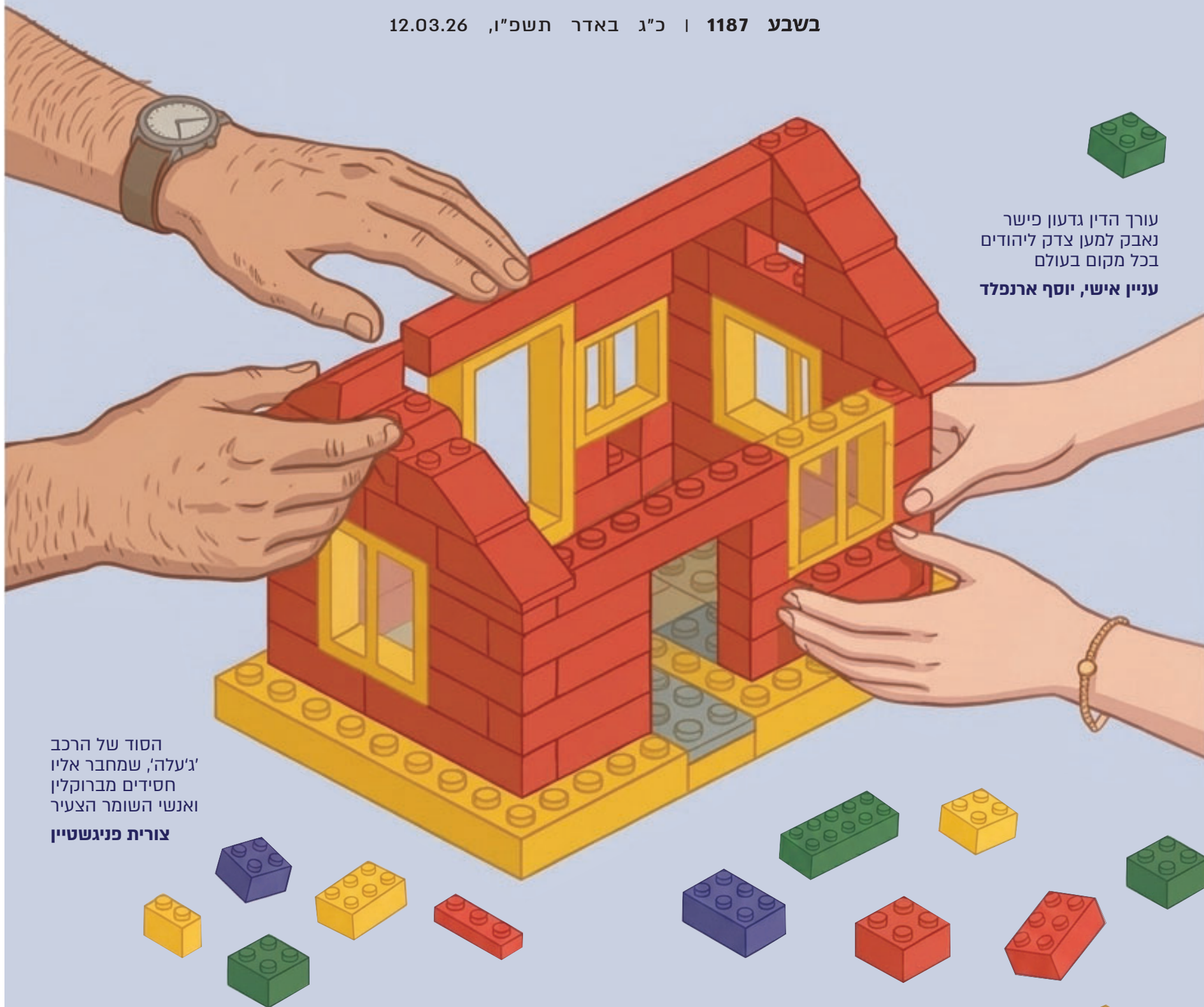

אתגתא

בשבע 1187 | כ"ג באדר תשפ"ו, 12.03.26

עורך הדין גדעון פישר
נאבק למען צדק ליהודים
בכל מקום בעולם
עניין אישי, יוסף ארנפלד

הסוד של הרכב
'ג'עלה', שמחבר אליו
חסידיים מברוקלין
ואנשי השומר הצעיר
צורית פניגשטיין

להקים בניין חדש

גל החתונות של אלמנות המלחמה מעניק כוח
ושמחה לציבור הרחב שליווה אותן בכאבן, אך
בדרך לשם יש מהמורות ואתגרים שבני הזוג
הטריים צולחים באומץ ובאהבה ♦ סיפורים
מאחורי הקלעים של חתונות שנולדו מהשכול

רחלי מושקוביץ

“

בבואנו מימי הפורים,
ובהתקרבונו אל חג הפסח,
זהו הזמן המתאים
להפנות את מלוא
תשומת הלב אל

הניסים והנפלאות שאירעו בימינו אלה

מכתב מהרבי מכ"ה אדר תנש"א (לאחר מלחמת המפרץ)
תרגום חופשי

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
Hyacinth 3-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש
770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

היו אלה ניסים גלויים לא רק לעם ישראל
אלא גם לכל העמים, ועד ש"ראו כל אפסי
ארץ" - הכל ראו את הניסים שהתרחשו
בתקופה זו.
הניסים בימי מרדכי ואסתר, "בימים
ההם", הוסתרו, כידוע, בתוך דרכי הטבע.
רק לאחר שמקשרים את ראשית מלכותו
של אחשוורוש עם "בשנת שלש למלכו",
ועם "בשנת שבע למלכותו", ועם "חודש

בבואנו מימי הפורים - ימים של ניסים
שהראה הקב"ה "בימים ההם בזמן הזה",
ובהתקרבונו אל חג הפסח - שבו אנו חוגגים
את החג של "זמן חרותנו", ומודים לה' על
הניסים והנפלאות שהראה בעת יציאת
מצרים -
הרי זהו הזמן המתאים להפנות את מלוא
תשומת הלב אל הניסים והנפלאות שאירעו
בימינו אלה, בימים הסמוכים לפורים שנה זו.

ב"ה, מוצש"ק
כ"ה אדר, אור ליום ג' שהוכפל בו כי טוב
פ' ויקרא אל משה,
ברוקלין, נ.י.
אל בני ובנות ישראל
בכל מקום שהם
ה' עליהם יחיו
שלום וברכה!

מודים לה' על הניסים והנפלאות . . . בעת יציאת מצרים: ובלשון
ההגש"פ פיסקא "לפיקך" (מפסחים קטז, ב במשנה): להודות ולהלל
כו' למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הניסים האלו, הוציאנו מעבדות
לחרות כו'.
"ניסים ונפלאות": רמב"ם הל' חמץ ומצה רפ"ו. תפלת "נשמת". וראה
מאו"א מערכת אות הנ"ן סי' כ"א (במאו"א שם: כ"ב, והוא ט"ס).
ראו כל אפסי ארץ: לשון הכתוב - ישעי' נב, י. תהלים צח, ג.
כידוע: או"ת לה"מ (הוצאת קה"ת) נט, ג (בהוצאת ה"תש"מ ואילך -
סימן קפב). תו"א מג"א צג, סע"ג ואילך. שם ק, א. סה"מ תקס"ה ח"א
ע' שע ואילך (נוסחא שני). שער האמונה לאדמו"ר האמצעי (כט, ב).
ביאורו"ז להצ"צ ח"א ע' שטז ואילך. סה"מ תר"ל ע' סב. ד"ה ברוך שעשה
נסים תרס"ד (קה"ת, יו"ד שבט ה"תנש"א) ס"ע 18 ואילך. ובכ"מ.
בשנת שלש למלכו: אסתר א, ג.
בשנת שבע למלכותו: שם ב, טז.

(ובפרש"י שם - דגם העבר נעשה טוב). ובאוה"ת (בראשית לג, א ואילך.
ועוד). בסה"מ תרנ"א ס"ע קצג ובמכתב כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) ג"ע
(נדפס בסה"מ ה"תש"ט ע' 19 (השני). אגרות קודש שלו ח"א ע' קלו) -
מקשר זה עם מחז"ל (קידושין מ, א) טוב לשמים וטוב לבריות.
פ' ויקרא אל משה: להעיר, אשר (בפשוטן של כתובים) בא "ויקרא אל
משה" בהמשך לס"פ פקודי שהי' "בחודש הראשון ג' באחד לחודש"
(פקודי מ, יז), ר"ח ניסן, וראה מכתב עש"ק ר"ח ניסן ה"תשמ"ה הערה
ד"ה זו (הגש"פ הנ"ל ע' תשמא).
ימי הפורים . . . חג הפסח: דגאולת פורים וגאולת פסח שייכות זל"ז,
דמיסמך גאולה לגאולה (גאולת פורים וגאולת פסח) - מגילה ו, סע"ב
ובפרש"י שם.
בימים ההם בזמן הזה: נוסח ברכת הנסים (והודאת "ועל הנסים")
דחנוכה ופורים.
זמן חרותנו: כן נקרא בנוסח התפלה והקידוש דחג הפסח. וראה לקו"ש
חי"ז ע' 71 ואילך (הגש"פ הנ"ל ס"ע תקו ואילך).

מוצש"ק . . . אור ליום ג': ימים הראשונים בשבוע הם "בתר שבתא"
(פסחים קו, סע"א).
כ"ה אדר: בו נברא העולם לדעת ר' יהושע (ר"ה יא, רע"א) שבניסן
נברא העולם - תוד"ה לתקופות - ר"ה ח, א (ובנוגע לתקופות כן ההלכה
- ר"ה יב, א). וראה תוד"ה כמאן מצליגן - ר"ה כו, א. שער הכוונות
להאריז"ל ענין ר"ה דרוש א'. פע"ח שער ר"ה פ"ד (בכמה דפוסים - פ"ו).
וראה לקו"ש חט"ז שיחה לפ' החודש ס"ד (ע' 483 ואילך), ובהערות
שם. ד"ה החודש ה"תשל"ט ס"ח (סה"מ מלוקט ח"ג ע' פו). ד"ה אשה כי
תזריע ה"תשכ"ה ס"ו (שם ס"ע צד ואילך). ד"ה החודש ה"תשל"ה (שם
ח"ד ע' קצג ואילך).
וראה בהערות למכתב מוצש"ק כ"ה אדר ה"תשמ"ב בתחלתו (הגש"פ
עם לקוטי טעמים, מנהגים וביאורים - קה"ת תשמ"ו ואילך - ע' תשכב).
אור ליום: ראה מסכת פסחים בתחילתה.
ליום ג' שהוכפל בו כי טוב: פרש"י עה"פ
בראשית א, ז, מבר' פ"ד, ו

דבר מלכות
מתורתי=הוראותיו של הרבי

הרב ליאור אנגלמן
liorangelman@gmail.com

בלי גויאבות, בלי עצבים

מה אוכלים בממ"ד, איך מתנהגים במקלט ציבורי ומה עושים בין התרעה לאזעקה – מתפלל בשביל אחיי תושבי הצפון שזה יהיה המקלט האחרון – מה בין שחקני הגנה לטקס חנוכת בית ספר ממון בשדרות

חשוב לא לספוג שערים, ואחר כך אולי יתמזל המזל ובאיזו התקפה מתפרצת תבקיע הקבוצה שער ותנצח. הפילוסופיה הזאת באופן טבעי חוסכת בעלויות של שחקני התקפה. לפעמים זה מצליח, לרוב לא, ותמיד קבוצות מהסוג הזה לא מושכות קהל למשחקים שלהן. משעמם להתגונן ובעיקר מסוכן.

הפילוסופיה השנייה טוענת שהשקעה בשחקני הגנה נותנת שקט לשחקני ההתקפה לעשות את שלהם. לא הגנה על חשבון איכות ההתקפה, אלא הגנה חזקה שנועדה לשבח את ההתקפה. בדרך כלל זו תהיה קבוצה חזקה של כדורגל משובח.

התפיסה הראשונה הייתה סיפורו של העוטף בכל השנים שעד המלחמה עם חמוס. סיפר לי חבר שנכח עם אשתו בחנוכת בית הספר הממוגן הראשון בשדרות: הטקס היה ברוב הדר והתלהבות, אבל בין כל השקת הכוסיות ונאומי הפוליטיקאים הם שאלו את עצמם: מה בדיוק חוגגים כאן, את האפשרות להמשיך לספוג בלי להיפגע ובלי להיות מוכרחים להחזיר? הייתה לנו הגנה חזקה שגרמה לנו לשחק "בונקר", לספוג בלי להגיב כפי שהיינו עושים אילו הקסאמים היו הורגים המוני אזרחים. הרי האזרחים כבר ברחו למקלט, אפשר להבליג. אבל כל קבוצה שמשחקת בונקר יודעת: בונקר סופו להיפרץ. זה מה שקרה לנו בטבח ההוא, והיינו חייבים לשנות תפיסה.

עכשיו סוף סוף התחדשה הפילוסופיה: הירידה למקלטים נועדה לתת שקט להתקפה. פחות נפגעים משמע יותר עמידה איתנה בעורף, פחות עומס על כוחות ההצלה והביטחון, ועכשיו אפשר לצאת אל היעדים באיראן ובלבנון כדי שבאמת ננצח אחת ולתמיד.

חינוקת במקלט

בתנו הבכורה בת קריית שמונה. היא נולדה חודשיים לפני הזמן. את החודשיים הללו השלימה בטיפול נמרץ פגים של פוריה ואחר כך במחלקת הפגים, עד שזכינו לחזור הביתה. חשבנו: לילה ראשון בבית, רוגע, מקסימום תעיר אותנו כמה פעמים לאוכל. חיכינו לזה כל כך, אבל את הלילה הראשון לחייה של שני מחוץ לבית החולים עשינו במקלט הציבורי שברחוב עם שכנים מהשכונה. מבצע 'דין וחשבון' נפתח ועברנו ליל ייסורים במקלט.

עברו עשרות שנים ותושבי הצפון עברו סבבים חוזרים ונשנים. בשקט בשקט, מפחיד אפילו לומר, כדי לא להתאכזב, מתעוררת עכשיו איזו משאלת לב – אולי הפעם ילכו עד הסוף? אולי בשביל אחינו בצפון זה המקלט האחרון?

זה כנגד זה

כשהציעו לרבי אלעזר בן עזריה להחליף את רבן גמליאל שהודח מהנשיאות, ביקש להתייעץ עם אשתו. אמרה לו שזו לא תקופה טובה להתמנות, שידיוחו אותו כפי שהדיחו את קודמו. אמר לה: "ישתמש אדם בכוס יקרה אף שלמחרת תישבר". הרב קוק הסביר שמי שמחפש תפקיד בשביל יוקרה ופרסום לא יסכים להתמנות לתפקיד קצר מועד שיסתיים בהדחה משפילה, אבל מי שרואה בזה שליחות, "צריך גלגל – אני גלגל", מוכן לשליחות בלי תנאים, אפילו תימשך יום אחד. כך מרוב אהבת ישראל הסכים רבי אלעזר בן עזריה לקחת תפקיד על זמן שאול.

כפי שהאהבה מקלקלת את השורה וגרמה לרבי אלעזר להתמנות, כך השנאה מקלקלת את השורה וגרמה לחמינאי הבן להסכים להתמנות כשמטרת חיסול מוטבעת היטב במצחו. זה לא הגיוני ולא חכם, אבל מה לא עושים בשביל לזכות באיזה נתח ראוי של שנאת ישראל. זה כנגד זה עשה אלוקים, אהבה ליום אחד, שנאה ליום אחד, והאהבה תנצח. ●

רגע לפני שנכנסים למקלט, במיוחד כשמדובר בבית משותף או בית פרטי הפונה לרחוב, שווה לתת הצצה מהירה החוצה, אולי מישוה אבוד שם, האזעקה תפסה אותו לא מוכן, אולי המקלט שלכם יציל אותו. וגם אם לא נמצא מישוה כזה, כדאי להשאיר את דלת הבית המשותף פתוחה ושיהיה עליה שלט הכוונה למקלט, זה יכול לעשות כל כך טוב

עצות מהממ"ד

אחרי שבוע הלך-חזור למקלטים ולממ"ד, אנחנו כבר בעלי ניסיון. הנה לקט עצות, רציניות וקלילות, שליקטתי מחברים ומקרובי משפחה, אולי יעזרו גם לכם:

מה כדאי שיהיה בממ"ד? שתייה, פירות, ממתקים, תהילים, סידור, ספר לימוד, כיסאות למי שצריך, מזרנים אם אפשר. משחקים לילדים, משחקי קופסה משפחתיים, ספרים לילדים ולמבוגרים. מי שיש לו חיות מחמד – לארגן לה מקום משלה, אחרת כל המקום שלה.

מה לא כדאי שיהיה בממ"ד? אוכל מבושל מכל סוג שהוא, בפרט לא אוכל עם ריח חריף. ככל האפשר להשאיר עצבים בחוץ, לבוא חיוביים.

ההתרעה שלפני האזעקה – כמה היו משלמים תושבי הדרום והצפון לאורך השנים בשביל ההתרעה שלפני האזעקה, אז לפני הכול שווה להכיר תודה על זה. ואפילו בהתרעה שלפני האזעקה גם שם נמצא ה' יתברך.

מה עושים מההתרעה ועד האזעקה? אם זה בלילה: להתלבש, ללכת לשירותים, לוודא שיש מי שלוקח כל אחד מהקטנים. חשוב מאוד למענן ולמען סביבתך: צחצוח שיניים. כדאי גם ליטול ידיים בלי ברכה בלילה. ובעיקר – הזדמנות להתארגן בנחת עם הילדים, בלי להעביר אליהם היסטריה מיותרת. יש הבדל עצום בין ריצה חפוזה בשנייה האחרונה להליכה נינוחה קצת לפני הזמן. תשאלו את החברים מצפון ומדרום.

מה לא עושים? לא מחכים לרגע האחרון, לא אוכלים דגים, שום, גויאבה, קלמנטינה ושאר ריחות שנויים במחלוקת. בטוח לא מעשנים.

ורגע לפני שנכנסים, במיוחד כשמדובר בבית משותף או בבית פרטי הפונה לרחוב, שווה לתת הצצה מהירה החוצה, אולי מישוה אבוד שם, האזעקה תפסה אותו לא מוכן, אולי המקלט שלכם יציל אותו. וגם אם לא נמצא מישוה כזה, כדאי להשאיר את דלת הבית המשותף פתוחה ושיהיה עליה שלט הכוונה למקלט, זה יכול לעשות כל כך טוב.

מה עושים בממ"ד? פרק תהילים כשנכנסים, מזמור לתודה כשיוצאים, אם השעה סבירה פלייליסט של שירים שאוהבים ברקע, משחקי קופסה ובעיקר אווירה טובה של משחקים, יחד משפחתי, תפילה ושמחה. אפשר להמציא עם הקטנים שירים שהופכים את האזעקה לאירוע מקפיץ.

מה עושים במקלט ציבורי? זה כבר הרבה יותר מורכב ומסובך. שם צריכים לחשוב אלף פעמים איך לדאוג לכך שהשהות שלך לא תפגע באחרים. יש ילדים קטנים שמנסים לישון או בוכים מבהלה. לפעמים נכון לעזור להרגיע אותם, לפעמים צריך לתת למשפחה את המרחב שלה גם כשבוכים וזה בלתי נסבל, אבל ככה זה במקלט.

את השורה הבאה כתבתי ומחקתי כמה פעמים, כי אני לא מצליח לנסח אותה כראוי, אז אומר כך: נשים ונערות מגיעות לפעמים בהתרעה למקלט הבית המשותף לא מאורגנות, עם פיג'מה ולא במראה שהן רגילות להיראות בו. אז רגישות, חברים. לא חייבים לשאול דווקא את האישה הנבוכה אם כבר אמרו לצאת או רק נדמה לך, בטח לא להיכנס איתה לדיון פוליטי ארוך טווח. והאמת, בלי קשר לנשים ושעת לילה מאוחרת – את הדיבורים הפוליטיים כדאי מאוד להשאיר מחוץ לדלת המקלט.

חוץ מכדורגל

יש שתי פילוסופיות של מאמני כדורגל שמשקיעים סכומי עתק בשחקני הגנה. האחת גורסת שמנצחים בהגנה, כלומר קודם כול

הבירה בערי

חבל בנימין

מעל ומעבר.

Triple

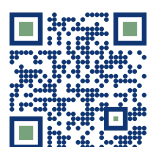
90%

באכלוס

10%

בחתימה

073-777-2333

סרקו את הקוד
או התקשרו

הבית שמתעלה על כל מה שציפיתם לו.

הקהילה: מעל ומעבר, היישוב: מעל ומעבר, התכנון: מעל ומעבר,
המפרט: מעל ומעבר, הנוף: מעל ומעבר, ועכשיו גם תנאי התשלום -
מעל ומעבר!

דירות 4-6 חדרים
דירות גן ופנטהאוזים
1,680,000 ₪
החל מ-

באתי לגני

יותר מאתגרת ממה שזכרתי.

ניסיתי להחליק את הסיפור ולעבור לנושא הבא, אבל הילד שלי במספרים הוא חזק, והוא הבין שחסרים איזה שני אלמנטים בקערה. "כרפס", זרק לי הבכור שהבחין במצוקה שלי. "כרפס", אמרתי לבן הזקונים, ואת הדבר השישי, ברגע של השראה, אמרתי לו שהוא צריך לנסות לנחש. זה טריק שלמדתי משנותיי בהוראה: אם אתה לא יודע את התשובה, תן את המשימה לילדים כאקט פדגוגי. הילד גירד בפדחתו ולבסוף אמר בהתלהבות "דבק!". כנראה שבקערת הסדר יש לשיטתו גם קצת דבק, זכר למכת הדבק שחשבתי שכבר גמלתי אותו ממנה. ולא היא.

אז חזרנו שוב לעשר המכות כדי לוודא שהוא מבין סופית שהקדוש ברוך הוא לא תקף את המצרים עם סופר גלוי. אחרי שווידאנו את העניין הזה, דילגנו באלגנטיות על עניין קערת הסדר והמשכנו למסורת הכי חשובה של גני ילדים לפני פסח - יצירה של תיבת משה מיטלטלת בנילוס האכזר.

אם הילד שלכם לא חזר הביתה עם שלוש או ארבע בובות קטנות של תינוק משה בתיבה, כנראה שיש אצלכם בעיה בגן. זה מוצר חובה. וזה תמיד בא ביחד עם שירה אינסופית של השיר הדיכאוני בעולם, "דומם שטה", שיר שמצליח לבטא את כל המצוקה היהודית לדורותיה בשני בתים קצרים. אני לא יודע מה איתכם, אבל איך שאני שומע "דומם שטה, תיבה קטנה" אני מיד מרחיק מעצמי חפצים חדים וקובר את עצמי בפוך עד יעבור זעם.

בקיצור, ניגשנו ליצירה. הצרה הייתה שלא הייתה לי בובה קטנה של משה בשביל לשים בתיבה, אז אחרי חיפושים ארוכים בבית מצאנו בובת ברבי עם מבט נוגה בעיניים והחלטנו שבמקום שאין בובה של איש, קח ברבי בלונדינית שראתה ימים יפים יותר.

ניסינו להכניס את גברת ברבי לתוך קופסת גפרורים כדי להניח אותה בעצב בתוך הנהר. אבל הברבי הזאת, שתהיה בריאה, היו לה כנראה הורים ששיחקו סנטר בצסק"א מוסקבה כי היא פשוט הייתה עניקת אפילו יחסית לברביות. אז היא כל הזמן נשמטה מהתיבה אל תוך הנהר השורץ עשרות תנינים וקוף אחד (הילד ממש אוהב שאני מצייר קוף).

לא ידענו מה לעשות כדי לשמור על ברבי משה בתוך התיבה, אבל אז אורו עיניו של הבן שלי. "יש לי רעיון!" הוא אמר. כיף לראות שהם מעורבים. "אפשר לחבר אותה לתיבה בדבק, כמו במכה!" הוא אמר בשמחה. נו, נאנחת, שיהיה. ●

לא ברור מי מתגעגע יותר למסגרות החינוכיות, אני או הילדים. מה שבטוח זה שמי שמתגעגע יותר למסגרות זה אני. לא הילדים. בכל מקרה, עיקר הבעיה נסובה סביב הילד הקטן שלנו שמפסס זמן איכות בגן, זמן שבו יכול היה לרכוש ידע ובעיקר לא להיות בבית.

אבל אני לא הורה שמתרכז בבעיה, אני הורה שמחפש פתרונות, ורק כשאני נואש מהם אני מתפרק לחלוטין. לכן החלטתי לאזור כגננת חלציי ולנסות להקנות לילד שלי סוג של מסגרת טרום-חובתית כדי להעביר את ימינו בנעימים.

אז במשך השבוע האחרון הערתי אותו כל יום, התלבשנו והלכנו לגן, להלן סלון הבית, ופתחנו את היום בתפילה. סביב יום שלישי הילד התחיל להתעייף מהתפילות. מה שהיה זה שבגלל שהוא הילד היחיד בגן הוא נאלץ לעלות חזן כל יום כאילו יש לו חיוב, לא עלינו. אמרתי לו שאני יכול ללכת לבקש מהילד של קוקה שיבוא להיות חזן במקומו, אבל שייקח בחשבון שקוקה מתפלל עדות המזרח אז יש מצב שזה יצא הרבה יותר ארוך. הוא בחר להמשיך בחיוב.

אבל האתגר האמיתי היה מה לעשות עם הילד בזמן השהייה בגן. ניסיתי להיזכר מה עשו איתנו בגן, וכל מה שהצלחתי להעלות בזיכרוני זה שאבא שלי שלח אותי פעם אחת בטעות לגן בלי לבנים, אז החלטתי שאולי להתחיל לדוג זיכרונות זה לא המהלך הכי מועיל כרגע. ואז זה היכה בי! עוד רגע פסח. ומה עושים בגן בשבועות שלפני פסח אם לא לטחון במוחות הרכים של הילדים את כל הלכות הפסח, כולל שירים ודקלומים? אז הושבתי את הילד והתחלנו לעבור על החומר.

רציתי לראות איפה עומד הילד, אז בחנתי את הידע שלו בעשרת המכות. הוא התחיל יפה: דם, צפרדע, כינים. אחרי מכת ערוב הופיעה פתאום מכת דבק, שלא הייתי מודע לקיומה לפני כן. גם מכת ברק הפתיעה אותי מאוד. שלא לדבר על המכה האחרונה, מכת גזר לשיטתו. לא יודע מאיפה הוא הביא את הגזר הזה, אבל מה שהיה ברור זה שהייתה לי המון עבודה.

אחרי כשעה הצלחנו להתייזב על עשר המכות המקוריות ולמנות אותן במדויק. המשכנו מיד לקערת הסדר. שאלתי את הילד מה יש בקערת הסדר. הוא טען שיש שם סדר. הגיוני בסך הכול. רמזתי לו שיש שם שישה דברים. את הזרוע הוא זכר. וגם את הביצה. לגבי האחרים לא היה לו מושג והאמת שאני לא מאשים אותו, הוא כולה בן ארבע וחצי. אז השלמתי לו. אמרתי: "גלעדי, בקערת הסדר יש זרוע וביצה, חרוסת, ומרור ו... ו... וזהו, שם נתקעתי. מתברר שקערת הסדר הרבה

במשך השבוע האחרון הערתי אותו כל יום, התלבשנו והלכנו לגן, להלן סלון הבית, ופתחנו את היום בתפילה. סביב יום שלישי הילד התחיל להתעייף מהתפילות. מה שהיה זה שבגלל שהוא הילד היחיד בגן הוא נאלץ לעלות חזן כל יום כאילו יש לו חיוב, לא עלינו

זקוקים לעזרה? **באנו**

**חמ"ל סיוע ייעודי של קהילת
המתנדבים ביוזמת קרן צליר
ובשיתוף מילגם, כאן עבורכם.**

לפני כשנתיים קרן צליר הקימה את "באנו" – חמ"ל מתנדבים ייעודי, שמטרתו לתת מענה מהיר ופשוט לכל מי שזקוק לעזרה בתקופה מורכבת זו, בדגש על משפחות מגויסים, אזרחים ותיקים, חולים ואנשים שנשארו להתמודד לבד עם האתגרים היומיומיים. אנחנו כאן כדי לעזור ולחזק יחד את העורף האזרחי. בתפילה לימים שקטים ובטוחים בע"ה.

**מתנדבי הקהילה מסייעים
במגוון צרכים יומיומיים**

הסעות לטיפולים
רפואיים

סידורים חיוניים
(כגון שינוע תרופות, מזון וציוד רפואי)

סיוע בהתמודדות מול
גורמים בירוקרטיים
(עיריות, בנקים, ממשלה)

זקוקים לעזרה?

סרקו את הקוד QR או תיכנסו לאתר
tzalirfund.org.il/help-request

תצטרפו עכשיו לצוות המתנדבים!

סרקו את הקוד QR או תיכנסו לאתר
tzalirfund.org.il/consult-volunteer

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

המועצה העליונה לדמוקרטיה

לקראת האפשרות שהעם האיראני יזכה סוף סוף בחופש, הגיע הזמן ללמד אותם את עובדות החיים ולהסביר להם מהי דמוקרטיה

שמוסמכת לקבוע מה מוסרי, מה בריא, מה ערכי ומה חוקי. היא משתילה תוכנות ריגול בטלפונים של אזרחיה, קובעת לממשלה את מי למנות לתפקידים ציבוריים ואת מי להדיח מיידית, אבל היא לעולם לא נושאת באחריות. בדיוק לשם כך קיימת הממשלה. המועצה העליונה שולטת בצבא, במשטרה, בתקשורת. ערוצי הטלוויזיה והרדיו סוגדים לה, מהדהדים את מסריה ומשמיצים כל מי שמעז להשמיץ בדל ביקורת. כפי שנהוג בכל דמוקרטיה מתוקנת, ערוץ שנוקט קו אחר ייסגר במהרה בשם חופש הביטוי והפלורליזם. מפגינים נגד המשטר ייתקלו במשטרה נחושה ובאכיפה דרקונית, בעוד מפגינים למען המועצה העליונה רשאים לחסום כבישים, להכות מתנגדי משטר ואפילו לפרק את הצבא בחופשיות מוחלטת, כי הפרעה לסדר הציבורי היא, כידוע, נשמת אפה של הדמוקרטיה.

נאלמים לפני שנעלמים

הסיסמה של דת הליברליזם היא "האחר הוא אני", שמשמעותו להזדהות עם הזולת ולעולם לא להזיק לו. מתנגדי המשטר מציגים את זה כהוכחה לצביעות המועצה העליונה, שמדברת בשם ערכים נעלים ובפועל רומסת את האחר באמצעים שפלים. מה שהם לא מבנים זה שהאחר הוא אני, לא אתה, לכן לי מותר להפריע לך בעוד שלך אסור למחות נגדי, כי אז אתה פוגע באחר שהוא אני. אבל בני מעמד העבדים לא מסוגלים לרדת לעומק הדברים כי הם בבוזים, מה שמוכיח חד־משמעית שאין על מה לדבר איתם. הבעיה עם עבדים זה שהם מדי פעם מנסים להתמרד, ואז צריך לדכא אותם ביד קשה ובלי טיפת רחמים, שכן הדבר הכי חשוב למעמד השולט הוא לשמר את כוחו ולשם כך הוא אינו בוחל באמצעים. אם צריך להעלים מישהו באיזה מרתף ללא משפט, השירות החשאי יעשה את זה בלי לשאול שאלות. אם מישהו מהמעמד העליון ייתפס על חם בגניבה, הדלפה או שקר, המועצה העליונה תצופף שורות כדי להסתיר, להשתיק ולטייח, מקסימום יקימו ועדה בלתי תלויה (שנקראת ככה כי יושבים בה חברי המועצה העליונה, ואותם לעולם לא יתלו) שתתכנס פעם אחת ותקבע שלא נפל רבב ורק הממשלה אשמה. אם מישהו מהמעמד העליון ינסה להיות עצמאי מדי, הוא יחטוף זובור איום ונורא עד שייתיישר בחזרה לתלם. תשאלו את יעל קוטיק, היא יודעת. כמו בכל משטר טוטליטרי, גם בדמוקרטיה הישראלית סוגרים חשבונות עם יריבים על ידי העלמתם. בסרטים תמיד רואים שני גברתנים במעילים אפורים ומשקפי שמש שתופסים את הקורבן, מכניסים אותו למכונית שחורה וגוררים אותו אל גורלו הלא נודע. בישראל לא צריך מכוניות שחורות, מספיק לתפור תיקים, זה כבר יגרום להם להיעלם מעצמם. לפעמים צריך רק לזמן אותם לחקירה, הם מבינים לבד את הרמז ונאלמים לפני שנעלמים. כלי חשוב ביותר בדמוקרטיה הוא התעמולה, כדי לגרש מראש מחשבות כפירה נגד המשטר. לכן אולפני החדשות עורכים ראיונות מתרפסים עם אנשי הדת, תוכניות אקטואליה משדרות תחקירים מבהילים שמבהירים מי הרעים פה, ותוכניות בידור מתגאות בנאומים משמימים וממש לא מצחיקים, ועוד קוראות לזה סאטירה. אנשי השלטון בעצמם משתמשים באופן תדיר בסלוגן "איראן זה כאן", כנראה כדי שאף אחד לא יחשוב שהוא נמצא במקרה באלסקה. "זה מה שאתם רוצים?" מפחידים התועמלנים את העם (את העבדים הם ממילא לא סופרים), "משטר תאוקרטי שבו צריך להעריך את השלטון ואין טיפת חופש, כמו באיראן!?" ככה, איראנים יקרים, מתנהלת מדינה מתוקנת: מועצה עליונה, מעמדות מוצקים, יד חזקה. ואם אתם חושבים שזה דומה מדי למשטר שנגדו אתם נלחמים, אולי אתם עדיין לא בשלים לדמוקרטיה. ●

ייתכן שהדמוקרטיה דומה מדי למשטר שבו הם נלחמים. הפגנות באיראן נגד השלטון

מפגינים נגד המשטר ייתקלו במשטרה נחושה ובאכיפה דרקונית, בעוד מפגינים למען המועצה העליונה רשאים לחסום כבישים, להכות מתנגדי משטר ואפילו לפרק את הצבא בחופשיות מוחלטת, כי הפרעה לסדר הציבורי היא, כידוע, נשמת אפה של הדמוקרטיה

איראנים יקרים, בימים אלה מתקיימות בארצכם עבודות שיפור ושדרוג תשתיות, לקראת בניית תשתית שלטונית משופרת לרווחת התושבים והעולם. אנו מתנצלים על חוסר הנוחות הזמני ומצפים להבנה ולשיתוף פעולה. אומנם סוכני התבוסתנות הקבועים פועלים ללא לאות בארצות הברית ובישראל כדי לעצור את העבודות ולהציל את הדיקטטורים שלכם, אבל אנו בכל זאת מקווים שבקרוב תזכו להשתחרר מהשעבוד, למגינת ליבם של לוחמי החופש מהמערב שמעריצים משטרים מדכאי חירות.

מכיוון שבאיראן מעולם לא הייתה דמוקרטיה, ומכיוון שישראל היא דמוקרטיה לתפארת מאז היווסדה, הנני כאן כדי לספר לכם מה עליכם לעשות כדי לכוון אצלכם משטר דמוקרטי. אבל אמיתי, כמו אצלנו - לא כמו במדינות נחשלות שרק חושבות שהן דמוקרטיות, אבל עדיין לא אימצו את תורתו של אהרן ברק.

כפי שאולי יצא לכם לקרוא באינטרנט, אם לא חסמו לכם אותו, דמוקרטיה מורכבת מהמילים היווניות דֶמוס (עם) וקְרַטוֹס (שלטון). כלומר "שלטון העם", שזה אומר שהעם הוא הריבון ורק הוא בוחר מי מנהיג אותו ואיך. זה באמת נוגע ללב, אבל לצורך כך עלינו להגדיר מיהו העם, שהרי לא יעלה על הדעת שהקול של פרופסורית מיוחסת ממכון ויצמן ייספר כמו הקול של איזו מסעודה משדרות. לכן כבר ביוון העתיקה, ערש הדמוקרטיה, היה שוויון זכויות לכולם - חוץ מגנשים, עבדים ומי שסתם לא בא לשלטון טוב בעין. בימינו הורחבה הדמוקרטיה והיא ניתנת גם לנשים (כמובן לא לכל הנשים, ע"ע מסעודה משדרות), כך שכל מי שמגיעים מהקבוצה הנכונה הם "העם". ומי שלא - סתם עבדים. יש לציין שבישראל הנאורה גם לעבדים יש זכות בחירה בקלפי, אפילו למסעודה משדרות, מה שמעורר חשש כבד שהם יבחרו אנשים לא נכונים ויהרסו את הדמוקרטיה. כי דמוקרטיה, איראנים יקרים, היא לא צורת שלטון - היא פילוסופיה מהותית שרק שכבה דקה ביותר מהעם יודעת כיצד לתפעל אותה. בשום פנים ואופן אסור להפקיד - שלא לומר להפקיר - אותה בידיהם הגסות של העבדים הנבערים שחושבים בתמימותם שהרוב קובע, בעוד שכל הרעיון של דמוקרטיה הוא שהרוב צריך לציית למיעוט. אלא אם כן מדובר בוועדה לבחירת שופטים, שם ברור שרק הרוב קובע.

הפיכה של כוהני דת

כדי למנוע מהעבדים להרוס את המדינה, השלטון הנבחר מפוקח על ידי מועצה עליונה של אנשי דת ליברליים המכונים "משפטיים". ביסודה, הליברליזם היא דת סובלנית שחותרת לשיתוף פעולה עם מעמד העבדים, אבל בישראל שולט זרם קנאי המפרש את הליברליזם באופן קיצוני ודורש מכולם לעשות כל מה שהמשפטיים פוסקים, גם אם אתמול הם אמרו את ההפך. משפטיים המשתייכים לזרם הליברלי המתון אינם רשאים להשתתף במועצה העליונה, ואם מישהו מהם מצליח בכל זאת להסתנן אליה הוא מבין מהר מאוד את מקומו ומיישר קו, או מסולק ממנה לצמיתות.

עד שנות ה־80 היו המשפטיים חלק אורגני מהמארג השלטוני בישראל, אולם בתחילת שנות ה־90 החלה הפיכה וזחלת, ועם הזמן השתלטו כוהני הדת המשפטיים על מוקדי הכוח במדינה, והנהיגו משטר הלכתי קפדני שעורף את ראשו של כל מי שמעז להביע דעה אחרת.

המועצה העליונה של המשפטיים אינה מנהלת את ענייניה היומיומיים של המדינה, אלא מכתיבה לממשלה כיצד לנהל אותם. כחלק מהשמירה על הדמוקרטיה, המועצה העליונה יכולה לפסול מועמדים מסוימים מהתמודדות בבחירות, להוציא את הנבחרים לנבצרות ואף להגיש נגדם כתבי אישום, לשפוט אותם ולבצע בעצמה את גזר הדין. המועצה העליונה היא הסמכות הבלעדית

לומדים פיזיותרפיה בצפון.

תואר ראשון B.P.T
בפיזיותרפיה
מס' המקומות מוגבל!

50% הנחה בדמי רישום

אקדמית צפת
Zefat Academic College

ללמוד מקצוע עם שליחות ומשמעות
בבית של מקצועות הבריאות בצפון.

שבוע הרשמה מיוחד 15-20.3
לפרטים ומידע: 1-800-344-544

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

יוצאים מהניילונים

הצפויה שהייתה אמורה להכיל גז קטלני, ובאמת ל"ט (!) טילים כאלה נפלו בארץ והרגו יהודי אחד ופצעו כמה עשרות. האמריקאים סיימו לבדם את כיבוש עיראק, שלמעשה לא השתקמה עד היום, הרגו את הצורר סדאם חוסיין, ועם ישראל יצא סוף סוף מהחדר האטום שמח וטוב לב. האירוע הזה נגמר בפורים.

עברו ל"ה שנים, והמסך עולה על חיל האוויר הישראלי, שעושה בעצמו את רוב העבודה בעזרת ה', הורג את הצורר חמינאי ועוד עשרות מראשי השלטון, משמיד חלק ניכר מהיכולות הצבאיות של איראן, והאמריקאים מוחאים כפיים וקצת מסייעים מהצד. מאות רבות של טילים נשלחו אל ישראל, רובם נבלמו בדרך, מיעוטם נפלו והרגו מעטים לצער כולנו, ה' ייקום דמם, ופצעו עשרות, ה' ישלח להם רפואה שלמה. וגם כאן, לקראת פורים רווח והצלה עומד ליהודים, כאשר אנחנו במרכז הבמה, שולטים במזרח התיכון וניסים ונפלאות גדולים ועצומים מקיפים אותנו מכל צד.

האריה השואג באדר. מלחמת המפרץ הראשונה לא דמתה לשום דבר שהציבור הכיר קודם. האויב סדאם חוסיין היה רחוק, האיום נתפס ככימי, בלתי נראה. המדינה חילקה ערכות מגן לכל אזרח, וההוראות כללו אטימת חדרים בניילונים וסרטי הדבקה. פתאום כל בית הפך למעבדה קטנה. בפועל לא נעשה שימוש בנשק כימי, אך החשש היה ממשי. שידורי דובר צה"ל הופסקו באמצע הלילה, אזעקות פילחו את השקט, ואנשים מיהרו לחדר האטום עם מסכות על הפנים. היו גם תקלות: קשישים שהתקשו להרכיב את המסכה, ילדים שבכו מהתחושה החונקת, ואף מקרי חנק שנגרמו משימוש לא נכון בערכה. במלחמת המפרץ האזרח היה שחקן פעיל מאוד במערכה ההגנתית. היה עליו לאטום חדר, להרכיב מסכה בזמן, להאזין להנחיות. כיום, במערכות מול איראן ושלוחותיה, רוב ההגנה מתבצעת הרחק מעיני הציבור. היירוטים מתרחשים בשמיים, לעיתים במרחק מאות קילומטרים, והקרבות המרכזיים מתנהלים במודיעין, באוויר ובמרחב הדיגיטלי. האזרח שומע עליהם בחדשות ולא חווה אותם ישירות. אז בדקנו אם יש לנו מספיק ניילון לאטימת החלונות, היום אנחנו בודקים אם יש קליטה טובה בנייד לעדכון הבא. במקום לשבת עם מסכות על הספה ולהמתין לפיצוץ, העימותים מתרחשים בזירות טכנולוגיות. אבל היכולת שלנו להסתגל למצב נשארה יציבה להפליא.

ובכל זאת, יש קווי דמיון. כאז גם היום, ישראל מצאה את עצמה מתמודדת עם איום שמקורו במדינה רחוקה יחסית, בעלת אידאולוגיה עוינת מוצהרת. בשני המקרים ארצות הברית מילאה תפקיד חשוב: במפרץ כראש הקואליציה נגד עיראק, ובעימות עם איראן כשותפה אסטרטגית. ההבדל הוא שבמלחמת המפרץ ישראל התבקשה לא להגיב כדי לא לפגוע בקואליציה הבין-לאומית, ואילו בעימותים הנוכחיים מיוחסות לישראל יוזמות התקפות, לעיתים הרחק מגבולותיה, ושאגת הארי נשמעת מסוף העולם ועד סופו. המשותף לשני האירועים הללו הוא חודש אדר וחג הפורים, שבו התהפך הכול לטובה. במקום מסכות אב"כ אנחנו חובשים מסכות של אריה שואג. בימים ההם ובזמן הזה. ●

עברו ל"ה שנים, והמסך עולה על חיל האוויר הישראלי, שעושה בעצמו את רוב העבודה בעזרת ה', הורג את הצורר חמינאי ועוד עשרות מראשי השלטון, משמיד חלק ניכר מהיכולות הצבאיות של איראן, והאמריקאים מוחאים כפיים וקצת מסייעים מהצד

דרוש אדר שני. הישיבה בשבת זכור הייתה בתפוסה מלאה, וכך המקלט מול ביתנו הפך לבית כנסת וחדר שינה וחדר אוכל לעשרות רבות של בחורים תוססים, והכול בסדר מופתי. בין כל התלמידים הרגשתי כמו אמא של שבת בגן. השתתפנו בשירת הזמירות, וגם באכזבה שלהם מכך שהתוכניות לשבת זכור וליל פורים ירדו לטמיון, בלי לדבר על יום ספורט של תלמידים נגד מורים, שמחכים לו כל השנה. אני מתכוונת לבקש מהרבנים הראשיים להוסיף השנה אדר שני, אחרת יפרוץ מרד בשיבות התיכוניות.

שבע מסכות ואמא אחת. ומה בין הימים האלה לזמנים ההם, של מלחמת המפרץ? עברו מאז שלושים וחמש שנה. היה זה ערב חורפי במיוחד בחודש אדר. כמעט סיימתי להשכיב את שבעת ילדינו. הגדול בן תשע, הקטנה בת שנה. שיחת טלפון משבשת באחת את תוכניותינו ומשאירה אותי לבד. בעלי לובש בגדי חאקי ויוצא בטרמפים. רק לפני חודשים הוא הוצב בפקיד העורף כרב צבאי במילואים. במשך שנים היו שבועות שלמים שבהם הוא יצא למילואים בהרי הגולן כמפקד שריון, ואני מצאתי את עצמי מלהטטת בין העבודה בבית החולים, תורנויות לילה והריונות תכופים, לילות לבנים מבית ומחוץ, וילדים קטנים שמתעוררים ורוצים לראות את אבא (או את אמא). ואומנם הייתה לנו מטפלת מופלאה שהצילה אותי, ובכל זאת היה קשה מאוד.

אבל במלחמת המפרץ הייתי לבדי. בעלי היה מגויס שבועות שלמים, אחותי הגיעה אליי עם היריון תאומים ותוך כדי אזעקה התעלפה לי בידיים. בעלי לא הרשה לי לפתוח מראש את מסכות האב"כ וכך, בערב שבו הוא יצא, עם האזעקה הראשונה, הייתי צריכה לגייס את כל היצירתיות כדי לעטות לילדיי הקטנים שבע מסכות, אחת עם מפוח ועריסה אחת לתינוקת. לולא אברכים נחמדים שהגיעו לעזור לי, אז אבדתי בעוניי.

במלחמת המפרץ הייתי צמודה לבית החולים שערי צדק שבו עבדתי, למרות שהמטפלת לא הגיעה כדי לטפל בשבעת הילדים שמחכים לי בבית. ובזמנים המועטים שזכיתי לשהות בבית, נאלצתי במהלך שעות ארוכות, בין אזעקה ו"נחש צפע" ברדיו (אז לא היו פלאפונים), לשבת בחדר האטום עם הילדים ולנסות לשעשע אותם. היו גם תורנויות שבת, שאליהן הבאתי איתי את הילדים. במהלך אחת האזעקות ירדתי איתם למקלט, וגערו בי קשות על כך. זה היה הקש ששבר אותי יותר מכול.

מלחמת ניירות הדבק. מה נשתנה בין מלחמת המפרץ שחווינו לפני ל"ה שנים למלחמת 'שאגת הארי' של היום? הרבה. נתחיל בדמיון בין המלחמות. בשתיהן מדינות חזקות ותקיפות הטילו אימה על כל המזרח התיכון, אז עיראק והיום איראן, הפגינו את ידן החזקה באלימות משטרת פנימית וחיצונית, ולא הפסיקו לאיים על העם היושב בציון. לכאורה זה פלא, שהרי אין לישראל גבול משותף עם מדינות אלו. בשני המקרים, לאחר ניסיונות רבים של פיוס בין-לאומי, הגיעו האמריקאים למסקנה שחייבים להשמיד את הצורר. אבל כאן נגמר הדמיון. לפני ל"ה שנים האמריקאים מנעו מישראל להשתתף במערכה, ואנחנו ישבנו בחדרים אטומים עם חלונות מרושתים בניירות דבק שתי וערב כדי להינצל מהטילים. לא היה לנו שום אמצעי למנוע את ההתקפה

Brilliant&co.

אותנו לא ישברו

חג שמח, רגוע ומתוק!

כשר לפסח
בהשגחת הברך
הרשמי
החידוש

כשהמדינה תחת אש: בנות השירות הלאומי בלב מערך החירום ב'שאגת הארי'

הן אומנם צעירות, אך על כתפיהן מונחת אחריות שגם מבוגרים מהן מתקשים לעיתים לשאת. בשיאו של מבצע 'שאגת הארי', כשמטחי טילים קורעים את השמיים וזירות נפילה הופכות למציאות יומיומית, בנות השירות הלאומי לא נשארות במרחב המוגן. אחת נקראה מביתה לזירת נפילה בעיר, השנייה מתמודדת עם טרשת נפוצה ובמקביל מצילה חיים תחת אזעקות, והשלישית פועלת במרכז השליטה של מערך הכבאות במחוז הצפון. הצצה למענה הראשוני של השירות הלאומי בלב המערכה

ברקע, אבל בסוף אנחנו מטפלים בכל אחד, לא משנה איפה ומתי". היא מתארת את השירות כדבר שמעניק לה משמעות אדירה, במיוחד בתקופה כה טעונה: "אני חושבת שבאמת לא הייתי יכולה לעשות משהו יותר טוב. אני מרגישה שזה שירות ממש משמעותי, שאני באמת נותנת מה שאני יכולה ועושה מה שאפשר כדי לעשות טוב לאחרים ולהיות שם בשבילים ברגעים הכי קשים שלהם. וזה באמת מעצים אותי, שאני יכולה לעזור לאנשים האלה".

התפקיד של אילנה כפרמדיקית במד"א דורש ממנה להיות זמינה הרבה מעבר לשעות הרשמיות. "גם כשאני לא במשמרת ולא עם

המבנה המקצועי של התפקיד המורכב. "בעצם עושים קורס פרמדיקים שבנוי מכמה שלבים, ואיפשרו לקראת סוף ההכשרה מתחילים שירות לאומי, בעצם בשנה השנייה, ואז עושים שנתיים שירות". רק לפני כחודשיים השלימה אילנה את כל ההכשרות וההסמכות הנדרשות, וכיום היא כבר משמשת פרמדיקית וראש צוות. ברוב המשמרות שלה היא מוצבת בניידות הטיפול הנמרץ (נט"ן).

"אנחנו מגיעים לכל קריאה שיש", מספרת אילנה על השגרה המורכבת בצל המבצע. "גם בחירום יש לנו מקרים של שגרה - אצל אנשים חולים. המצב במדינה נמצא תמיד איפשרו

בעבורן, המלחמה היא לא רק כותרת בחדשות, אלא רצף של קריאות חירום והחלטות דרמטיות שמתקבלות בשניות.

"ברגע שצריך אותי - אני קמה והולכת"

אילנה ברגר (21) מבית שמש היא פרמדיקית בשירות לאומי במגן דוד אדום מטעם עמותת 'שלומית'. היא נמצאת בעיצומה של השנה השנייה במסלול פרמדיקים ייחודי ומפרך של שלוש שנים בסך הכול. "השנה הראשונה לא נחשבת שירות לאומי", היא מסבירה את

מבצע 'שאגת הארי', שאנו כעת בשיאו, שינה את פני העורף הישראלי בתוך ימים ספורים. המבצע, שנועד להסיר את האיום האיראני באמצעות לחימה עזה מעבר לגבולות המדינה, גרר תגובה קשה בדמות מטחי טילים כבדים שהורידו מיליוני ישראלים למקלטים בכל רחבי הארץ. בתוך המציאות הזאת מצאו את עצמם כוחות החילוץ וההצלה בקו הראשון של המערכה האזרחית. בתוך האמבולנסים הלבנים של מד"א ובמרכזי השליטה של רשות הכבאות וההצלה, ניצבות צעירות חדורות מטרה המשרתות במסגרת השירות הלאומי-אזרחי.

אמבולנס צריך להיות בכוננות, כי תמיד יכול לקרות משהו", היא מדגישה. "וברגע שצריך אותי, אני קמה והולכת". הידיעה שהיא יכולה להיקרא לדגל בכל רגע, הפכה בעבודה למציאות חיים.

אלא שבאחד הימים המלחמה הגיעה ממש עד אליה. אילנה הייתה בביתה בבית שמש, מתכוננת למשמרת ערב, כשלפתע נשמעה אזעקה עולה ויורדת. "הייתה אזעקה, נכנסנו עם המשפחה לממ"ד, ואז התחלתי לקבל דיווחים על נפילה באזור בית שמש", היא משחזרת את רגעי הדרמה בעקבות פגיעה ישירה של טיל מאיראן שגרמה לקריסת מבנה - אירוע שלצערנו גבה את חייהם של תשעה תושבים. בתחילה המידע היה חלקי בלבד, וככל שהתקבלו עוד קריאות התברר כי מדובר באירוע גדול שדורש כוחות רבים מבית שמש ומהערים מסביב. "התחילו להזניק פרמדיקים, חובשים וכוננים מתוך העיר והסביבה כדי שיגיעו ויסייעו בטיפול בשטח, ובאיזשהו שלב אמרו גם לי להגיע".

אילנה נסעה לזירה ותפקדה בה במשך שלוש שעות תחת לחץ עצום. "עשינו מיון רפואי (טריאז') של כל הנפגעים וקצת סדר בזירה. היו שם פצועים שהענקנו להם טיפול בשטח, וחלק מהפצועים פונו לבתי חולים". האחריות שמונחת על כתפיה של אילנה היא כמעט בלתי נתפסת ביחס לגילה. "בסוף אני, בתור פרמדיקית, אחראית על חיים של בן אדם, וכל מה שקורה בתוך האמבולנס וכל מה שקורה עם מטופל שהוא תחת טיפול שלי - זה באחריותי". למרות גילה הצעיר, היא מוצאת כוח בנתינה: "בסוף אני עדיין ילדה בת 21 ולא חוויתי יותר מדי בחיים האלה, אבל זה הכי מספק שיש, גם עם הפחד". בתקופה שבה אנשים מסתגרים בבתיהם בשל המצב הביטחוני והיעדר ההתקהלויות, אילנה מזהה צורך אנושי בסיסי נוסף מעבר לטיפול הרפואי. "כשכל המצב במדינה ברקע, אנשים שמרגישים בודדים פשוט צריכים מישוה שיקשיב להם וידבר איתם, וגם זה חלק מהתפקיד שלנו".

הניצחון על הטרשת: "שמה את הפחד בצד"

סיפוריה של נועה דלבחה (21) מהרצליה, גם היא פרמדיקית מד"א במסגרת השירות הלאומי מטעם עמותת 'שלומית', הוא עדות לכוח רצון שגובר על כל מכשול פיזי. נועה הגיעה לשירות הלאומי לאחר שבכיתה י"ב חלתה בטרשת נפוצה וקיבלה פטור רפואי מצה"ל. "הייתי אמורה להתגייס כרגיל, אבל לא מגייסים עם טרשת נפוצה", היא מספרת בכנות. בשל בעיות בוועדות הרפואיות והזמן הארוך שנדרש להתנדבות לצבא, היא החליטה לא להמתין. "גם ככה רציתי להיות פרמדיקית בצבא, אז הלכתי על זה דרך השירות הלאומי, כי ראיתי פרסומות של מד"א". המשיכה לעולם הרפואה בערה בה מגיל צעיר, וכיום היא נמצאת בעיצומה של השנה השנייה לשירותה, משלבת משמרות יומיומיות בנט"ן באזור הרצליה וכפר סבא. נועה אינה עוזרת כאן. היא כבר רשומה לשלוש אוניברסיטאות ללימודי רפואה, חלום שהיא נחושה להגשים למרות כל האתגרים. המציאות של מבצע 'שאגת הארי' תפסה אותה בסיטואציות מורכבות בשטח. "פעמיים תפסה אותי אזעקה בבית של מטופל, בלי מרחב מוגן. הכי טוב שהיה לי זה מול חלון, וזה קצת באססה", היא משתפת במתח הכרוך בעבודה בזמן אמת.

באחד המקרים הדרמטיים ביותר, בדיוק כשהחלו האזעקות נועה טיפלה במטופל שאינו מסוגל לקום ממיטתו. "היה לי מטופל שתפסה אותי אזעקה בתוך הבית שלו, והוא לא מסוגל לקום מהמיטה", היא משחזרת את האירוע המטלטל. "עד שהעברתי אותו למיטה של האמבולנס כבר נגמרה האזעקה והתחילו הבומים, ירדנו איתו לחדר המדרגות, לאזור הכי מוגן שיש,

וטיפלנו בו שם. חיכינו שהמצב יירגע ויצאנו".

זו לא הפעם הראשונה שבה נועה מוצאת את עצמה בלב אירוע חירום. במהלך שירותה השתתפה בטיפול בפצועים בפיגוע שאירע ביפו. ניידת הטיפול הנמרץ שבה נסעה הייתה בין הראשונות שהגיעו למקום. "הגענו כניידת שנייה", היא מספרת. "הפרמדיק בניידת הראשונה פיקד על הזירה, ואני פינתי את אחד המטופלים, שהיה במצב קשה, לבית החולים איכילוב". במהלך הפינוי נשמעו אזעקות נוספות, והצוות המשיך בטיפול גם תחת האיום הביטחוני.

היכולת לתפקד תחת לחץ כזה דורשת הפרדה מוחלטת בין הרגש למקצוע. "את עם האחריות, והפחד - את שמה אותו בצד", מסבירה נועה את הפילוסופיה שלה בשטח. "אין לו מקום. אין לי איפה להכניס אותו". העבודה בניידת הטיפול הנמרץ בתקופה זו מורכבת גם מהיבטי ציוד ומיגון, כאשר לכל ניידת יש קסדות ושכפ"צים מוגדרים לצוות ולמטופל. למרות הסיכון והאזעקות, היא מעדיפה להיות בלב העשייה. "אם תהיה זירת נפילה, אני אשמח להיות שם. אני מעדיפה להיות שם ולצבור ניסיון מאשר להיות בבית ולדעת שאני יכולה לעזור ואני לא עוזרת".

עבור נועה, המשמעות של השירות טמונה גם ברגעים האנושיים הפשוטים ביותר: "לא כל המטופלים באמת צריכים אותך רפואית, לפעמים

הצעירים למקצועות הרפואה ברמה הגבוהה ביותר".

הקול שמאחורי הקשר: "הם סומכים עלייך"

בחזית אחרת של המערכה, בתוך משל"ט (מרכז השליטה) של כבאות והצלה של מחוז צפון, משרתת נויאל אברהם (19) מקריית אתא. נויאל נמצאת בשנה הראשונה לשירותה כסמב"צית במוקד 102 מטעם האגודה להתנדבות. היא הגיעה לתפקיד כמעט במקרה, לאחר שחיפשה תקנים באפליקציה של האגודה והרגישה חיבור מייד. "הייתי בסיירת, וזה משהו שהיה אמור להימשך חצי שעה, ופשוט נגררתי שעתיים בלי לשים לב לזמן. ידעתי שזה המקום שלי", היא מספרת על הרגע שבו הכול התחבר. מה שמשך אותה היה השילוב בין המענה המקצועי לבין התחושה שגם בשיחות הקטנות ביותר ניתן לעשות שינוי.

תפקידה במוקד קריטי לניהול המענה האזרחי: "הסמב"צים מתחלקים לשניים, יש מוקדנים שהם עצמם מקבלים את השיחות, מסווגים את האירוע עצמו, לוקחים את כל הפרטים כמובן, וישנם המשגרים - אלה שאחראים להוציא את הכבאיות למקום". עם תחילת מבצע 'שאגת הארי', המוקד עבר למתכונת חירום מאומצת

נויאל אברהם

נועה דלבחה

אילנה ברגר

מנכ"ל רשות השירות הלאומי־אזרחי ראובן פינסקי:

ההתגייסות הגדולה של משרתות ומשרתי השירות הלאומי, יחד עם אלפי

המתנדבים בבתי החולים, במוסדות הרווחה, ברשויות המוניציפליות

ובכל מקום בו הם נקראים לדגל תחת אש מעוררת השראה ונותנת תקווה

ואמונה גדולה בכוחות העצומים של הדור הצעיר במדינת ישראל.

שדרשה מהם הרבה יותר. "שובצנו למשמרות של 12 שעות - זמן ארוך יותר מהרגיל שבו את עובדת, שומעת שיחות ועונה לאנשים", מספרת נויאל על השגרה החדשה.

בזמן המבצע, הקריאות במוקד נהיות מורכבות ודרמטיות, והופכות את נויאל לצינור המידע המרכזי שבין האזרח לכוחות בשטח. "קוראים לנו למקרים של שרפות, חילוצים ואירועי חירום שונים. אנחנו המענה הראשוני לאנשים שקרה להם הנורא מכול". נויאל היא בת השירות היחידה במחוז צפון, ובכל משמרת היא מרגישה את האחריות הגדולה המוטלת על כתפיה. היא מודה כי החששות שלה אינם פיזיים, אלא מקצועיים. "חשוב לי להיות טובה במה שאני עושה, לא לטעות במענה לאזרחים", היא משתפת בכנות. "הם באמת

סומכים עלייך, את לא יכולה לאכזב אותם".

המוטיבציה שלה נובעת מהגיבוי המלא שהיא מקבלת מהמפקדים ומהצוות סביבה: "בכל תדריך אומרים לנו שיש סיבה שאנחנו פה ושסומכים עלינו. אומרים לנו 'אנחנו יודעים שאתם יודעים את העבודה', וזה מה שנותן לי את הרוגע". נויאל מסכמת את חשיבות השירות הלאומי במבט של מי שרואה את צורכי המערכת מקרוב: "צריך אותנו, את בנות השירות, וצריך לתת מעצמנו למען המדינה - זה באמת חשוב".

חוסן נבנה מתוך אחריות

שלושת הסיפורים הללו מצטרפים יחד לתמונה רחבה יותר של השירות הלאומי בישראל כיום. מה שנתפס בעבר לא פעם כתפקיד משלים או משרדי בלבד, הפך בשנים האחרונות לחלק ממשי ממערך החירום של המדינה. צעירים וצעירות בתחילת דרכם מוצאים את עצמם בעמדות שבהן האחריות גדולה, ההחלטות מהירות וההשפעה על חיי אדם ממשית.

התהליך הזה לא החל רק במבצע 'שאגת הארי'. מאז פרוץ המלחמה לפני כשנתיים וחצי פועלים אלפי בני ובנות שירות במערכי החירום של המדינה - בבתי חולים, במוקדי חירום, בעמותות, בשיירות הרווחה, במערך הכבאות

▲ הערכות מצב במרכז ההפעלה בחירום של מועצת בנימין.

חגורת היירוטים של ישראל

בזמן שמערכות ההגנה האווירית של ישראל פועלות מסביב לשעון ליירט טילים ורקטות מאיראן ומגוררותיה, ההתיישבות בבנימין, שנמצאת בקו הגובה השולט על מרכז הארץ, ניצבת כחלק בלתי נפרד ממערך ההגנה האסטרטגי של המדינה. ישראל גנץ: "ההתיישבות היא לא רק חלוציות - היא חלק מחגורת הביטחון של מדינת ישראל"

מכיוון שהטילים מגיעים מאיראן שנמצאת מזרחית לישראל, הם עוברים מטבע הדברים מעל בנימין, שממוקמת בלב המדינה מבחינה גאוגרפית, בדרכם למרכז הארץ. לכן, כשהטיל מיוזר הרסיסים פוגעים בסמיכות ליישובים ובתוכם באופן תדיר.

אולי הבעיה היא בהגדרה עצמה, בעצם המילה רסיס. לעיתים מדובר בחתיכות מתכת עצומות, בגודל של אוטובוס. חתיכה כזו התרסקה ביישוב חרשה בשבוע שעבר, מפספסת בסנטימטרים מבנה יביל. לאחר שנבדקה על ידי חבלן הובא "הרסיס" לבניין מועצת בנימין. הוא גבוה יותר מאדם ממוצע ובקוטר של ארבעה או חמישה אנשים העומדים יחד.

"זה רגע שממחיש עד כמה אנחנו נמצאים בקו האש", אומר גנץ. "כשרואים חתיכת מתכת כזו בעיניים מבינים שהנס כאן היה עצום. אם זה היה נופל כמה מטרים הצידה, היינו מדברים על אסון".

ניצב פינצ'י לא היה היחיד שהגיע למועצת בנימין. אלוף פיקוד מרכז אבי בלוט, מפקד אוגדת איז"ש

בנימין, יהודה ושומרון.

"הציבור שומע את המילה רסיס וחושב על חתיכת מתכת קטנה", אומר גנץ. "אבל בפועל מדובר לעיתים בחלקים עצומים של טילים ומיירטים. חתיכות מתכת ששוקלות מאות קילוגרמים, שיכולות לגרום לאסון כבד אם הן פוגעות במקום מאוכלס. מסיבה זו אנחנו מקפידים לחזק ולהבהיר כל הזמן את ההנחיות לתושבים".

מפקד מחוז שומרון ויהודה של המשטרה, ניצב משה פינצ'י, שהשתתף בשבוע שעבר בהערכת מצב במרכז ההפעלה בחירום של מועצת בנימין, ציין כי כבר אז נמצאו מאות רבות של רסיסים בשטח. רסיסים רבים נוספים התגלו מאז, וסביר להניח שיש עוד רבים מאוד שעדיין נמצאים בשטח.

"המשמעות היא שמדובר במרחב שסופג באופן קבוע את תוצאות היירוטים", אומר גנץ. "אנחנו עוברים יחד עם המשטרה, עם הצבא ועם כל גורמי הביטחון כדי לאתר את הנפלים ולהרחיק אותם, אבל צריך להבין - מדובר במציאות מורכבת שמתרחשת כמעט מדי יום".

בחלק מהמקרים הם חדרו לבתים, במקרים אחרים נפלו סמוך מאוד למבנים, לכלי רכב או לצירי גישה, ולעיתים ספספו אנשים במטרים בודדים בלבד.

"בנימין הפכה לחגורת היירוטים של ישראל", אומר ראש מועצת בנימין ויו"ר מועצת יש"ע, ישראל גנץ. "כבר שנים רבות שבנימין, לב ארץ ישראל, היא חגורת ההגנה של המדינה, אך כעת היא גם הפכה לזו שמגינה, פשוטו כמשמעו, על תושבי מרכז הארץ".

לדבריו, המציאות שנוצרה במלחמה ממחישה בצורה מוחשית את התפקיד האסטרטגי של האזור. "אנשים במרכז הארץ אולי לא רואים את זה ביום יום, אבל הרי בנימין הם החיץ שמגן עליהם. כאן מתרחש היירוט, כאן נופלים הרסיסים. המשמעות היא שתושבי בנימין נמצאים בחזית של ההגנה על מדינת ישראל".

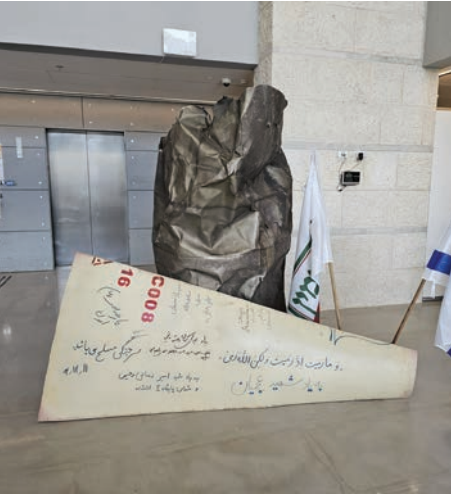
ולא מדובר במליצה או בהגזמה. מאות טילים נורו לעבר ישראל מאז תחילת מבצע שאגת הארי, או כפי שהוא מכונה בארצות הברית "זעם אפי". רובם המוחלט יורטו על ידי ישראל, ארצות הברית ובעלי בריתם באזור, מפילים מטר של רסיסים על הרי

ה ילד הקטן שרעה את העדר באמצע שום מקום לא שמע אזעקה, פשוט מכיוון שלא הייתה כזו במקום שבו עמד, אי שם בהרים בלב מועצת בנימין. לפתע הוא שמע פיצוץ אדיר.

"שמעתי בום ואז ראיתי רסיס שנופל על האדמה. הוא היה ענק ופגע באדמה ברעש עצום", שחזר בשיחה עם ראש המועצה ישראל גנץ.

יומיים לאחר מכן, הפעם בשעות הלילה, כשאותו הילד כנראה כבר ישן במיטתו, התרחש פיצוץ נוסף כמה עשרות מטרים מהמקום. טיל התרסק על שביל הגישה שמוביל לחווה שבה הוא מתגורר, יוצר מכתש במה שכמה דקות מוקדם יותר היה כביש כורכר.

בעוד עיקר תשומת הלב הציבורית מופנית, באופן טבעי ומובן, לפגיעות בלב הערים ובאזורים הצפופים, במועצת בנימין ובמרחבי יהודה ושומרון מצטברת בשבועות האחרונים תמונה אחרת, לא פחות משמעותית. כמעט שאין יישוב בבנימין שלא אותרו בו שבירי ירוט או רסיסים גדולים במיוחד.

חלקי טילים שנפלו בבנימין לאחר יירוטם

"יש משהו מצמרר בצירוף הזמנים הזה, ובעיני זה לא קרה במקרה", אומר גנץ. "בשבת זכור אנחנו מזכירים לעצמנו שיש בעולם כוחות שמבקשים להשמיד אותנו רק מפני שאנחנו יהודים. בפורים אנחנו קוראים את סיפור הנס של מרדכי ואסתר מול גזירת ההשמדה של המן. והנה גם בדור שלנו אנחנו עומדים מול משטר שמדבר באותה שפה בדיוק ומבקש לכלות אותנו".

בעוד כמה שבועות יישבו מיליוני יהודים בישראל וברחבי העולם סביב שולחן ליל הסדר ויאמרו את המילים המוכרות מההגדה: "והיא שעמדה לאבותינו ולנו, שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו, אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו, והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם".

לדברי גנץ, המשפט העתיק הזה מקבל השנה משמעות מוחשית במיוחד. "הדורות הקודמים אמרו את המילים האלה כזיכרון היסטורי. אנחנו אומרים אותן כשהמציאות מול העיניים. שוב קם משטר שמדבר בגלוי על השמדת ישראל, ושוב עם ישראל עומד מולו".

לדבריו, ההתיישבות עצמה היא חלק מהתשובה של הדור הזה לאיומים. "תושבי בנימין, ויהודה ושומרון כולה, הוכיחו בשנתיים וחצי האחרונות גבורה יוצאת דופן", הוא מוסיף. "גם בשדה הקרב כלוחמים ומפקדים, גם בחזית העורף כקהילות שמחזיקות את החיים, וגם בכל יום ויום בהמשך בניין ההתיישבות. זו גבורה שקטה, יומיומית, שממשיכה גם בימים של מלחמה".

"לאורך כל ההיסטוריה ניסו אויבים שונים לעצור את הסיפור היהודי", אומר גנץ. "אבל בכל פעם מחדש עם ישראל לא רק שרד - הוא בנה, הרחיב והעמיק את האחיזה שלו בארץ. זו גם המשימה של הדור שלנו: להמשיך לבנות, לחזק את ההתיישבות ולהוביל את מדינת ישראל קדימה מתוך ביטחון בצדקת דרכו. אנחנו מוכיחים ונמשיך להוכיח כי יהודה ושומרון הן חלק מרכזי בעתידה של מדינת ישראל - וזו גם התשובה הברורה ביותר לאויבינו".

הללו כבר אלפי שנים. כאן התרחשו פרקים מרכזיים בסיפור שלנו כעם, וכאן אנחנו ממשיכים לחיות ולבנות גם היום. הזכות שלנו על הארץ הזאת איננה רק עניין ביטחוני - היא נטועה עמוק בהיסטוריה, במסורת ובזהות של עם ישראל".

למרות האירועים הביטחוניים, ביישובי בנימין מנסים לשמור ככל האפשר על רציפות החיים. מועצת בנימין פועלת באופן אינטנסיבי כדי לשמור ככל האפשר על רציפות החיים באזור. אגפי המועצה מפעילים מגוון רחב של פעילויות ושירותים לתושבים גם בימי הלחימה - החל מליווי קהילתי וחברתי, דרך סיוע למשפחות המילואים ועד לאירועי תרבות ופנאי.

במועצה רואים בכך חלק בלתי נפרד מחוסן העורף: לא רק להתמודד עם האיומים הביטחוניים, אלא גם להבטיח שהתושבים יוכלו להמשיך לחיות, להיגשגש ולקיים שגרה ככל האפשר גם בתקופה מורכבת.

הטבח שהתרחש בחג שמחת תורה לפני כשנתיים וחצי חידד אף יותר את החשיבות של בנימין. המקום שבו צעדו אבות האומה, המקום שבו על פי האמונה היהודית התרחש אירוע סולם יעקב, המקום שבו שכן המשכן במשך מאות שנים לאחר כניסת בני ישראל לארץ המובטחת, חייב להיות בידניו לתמיד.

"אין כאן רק שאלה ביטחונית", אומר גנץ. "זה גם סיפור של זהות, של שורשים ושל עתיד. ההרים הללו הם לא רק נקודות על מפה צבאית - הם הלב של הסיפור היהודי".

מבצע "שגת הארץ" החל בשבת זכור. ביום שבו קראו מיליוני יהודים בבתי הכנסת את פרשת מחיית עמלק, מצאה עצמה מדינת ישראל - יחד עם ידידתה הגדולה ארצות הברית - בעימות ישיר מול משטר האויבות באיראן, משטר שמצהיר בגלוי על שאיפתו להשמיד את מדינת ישראל, נער ועד זקן.

"העובדה שכל כך הרבה גורמים בכירים מגיעים לכאן אינה מקרית", אומר גנץ. "הם מבינים שבנימין היא נקודה אסטרטגית קריטית. כאן נפגשים הביטחון, ההתיישבות וההגנה על מרכז הארץ"

תא"ל קובי הלר ניהלו הערכות מצב במקום. גם חברי הקבינט, שר המשפטים יריב לוין, שרת המדע גילה גמליאל והשר במשרד האוצר זאב אלקין השתתפו בהערכות מצב במרכז ההפעלה של המועצה. "העובדה שכל כך הרבה גורמים בכירים מגיעים לכאן אינה מקרית", אומר גנץ. "הם מבינים שבנימין היא נקודה אסטרטגית קריטית. כאן נפגשים הביטחון, ההתיישבות וההגנה על מרכז הארץ. קל לשכוח זאת בגלל האיום מאיראן ומחזבאללה, אבל יו"ש היא חזית נוספת ועצמאית שבה יש לטפל, הן בשל הטרור המוכר לנו והן בשל תרחיש היפוך קנים. הצבא גייס אלפי חיילים ומנהל מאז תחילת המערכה מול איראן פעילות התקפית מבורכת למיגור הטרור בשטח".

המלחמה הנוכחית גם חידדה את תפקידן של הרשויות המקומיות בניהול המצב בעורף. לצד פעילות הצבא והמשטרה, הרשויות נדרשות להתמודד עם איתור נפלים, העברת הנחיות לציבור, סיוע לתושבים והפעלת מערכי חירום מקומיים. במועצת בנימין פועל מרכז הפעלה שמרכז את הפעילות מול כוחות הביטחון, מוקדי החירום והנהגות היישובים ברחבי המועצה.

הסיבה לכך ברורה. המפקדים הבכירים וחברי הקבינט מבינים כי מועצת בנימין היא אחד האזורים הקריטיים ביותר במדינת ישראל - הן בכל הנוגע למניעת טרור, הן ביירוט הטילים הרצחניים של איראן והן במניעת פלישה מהגבול המזרחי.

"יש מי שעדיין חושב שיהודה ושומרון הם רק ויכוח פוליטי", אומר גנץ. "אבל המציאות הביטחונית מוכיחה שוב ושוב שמדובר קודם כל בצורך קיומי של מדינת ישראל. מי ששולט על ההרים הללו מגן על ארבעה מיליון אזרחים שמתגוררים בגבולות גדרה חדרה".

לדברי גנץ, מדובר לא רק במהלך ביטחוני אלא גם בתיקון ערכי עמוק. "הנוכחות שלנו כאן איננה מקרית ואינה זמנית". אומר גנץ. "העם היהודי קשור להרים

אהבה אחווה שלום ומורכבות

השדכנית רחלי הומינר מלווה ומשדכת את אלמנות המלחמה שרוצות להתחיל פרק ב', ונחשפת לכאבים וגם לרגעים המרגשים של ההחלטה להינשא ♦ בריאיון גלוי לב היא מתארת איך השפיעה המלחמה על מפלס ההיכרויות, כיצד קרה שרווקים רוצים אלמנה עם ילדים, ולמה אסור לשכוח את מי שמתחתנת "מוקדם מדי"

רחלי מושקוביץ // צילום: שלומי יוסף

"ככל שאני יותר מצליחה,
אני יותר ברעד פנימי מגודל
המשימה". רחלי הומינר

"אחרי הרבה מכות כואבות, עם ישראל מבקש רפואה כזאת". חתונת אלמנת המלחמה הדס לוינשטרן והוד רייכרט

דווקא עם אלמנות שהן אימהות לילדים. נתון שבדרך כלל מאתגר מול משודכים, בעיקר רווקים, הפך כעת להיות מעלה בעיניהם: "לא ראיתי דבר כזה לפני המלחמה, בטח לא בהיקף כזה. זו מציאות שה' יצר. קיבלנו מכה מאוד גדולה, וחלק מהריפוי זה שה' יוצר פתרונות שהם לא רגילים".

הומינר מתייחסת לכאב שהופיע ברקע נישואי אלמנות המלחמה, בקרב אלה שעדיין לא מצאו את אושרן. "גרושות הרגישו בודדות יותר כי הגרוש הלך להילחם והן החזיקו את הילדים ממש לבד. אלמנות שכול אורח - מתאונות, ממחלות וכדומה - גם חוו בדידות, כי נוצרה מסה גדולה של אלמנות מלחמה ואיפה אני בתוך כל הדבר הזה, ומה יהיה איתי". וזה צף גם בקרב רווקות מאוחרות - התחושה שכאב המלחמה נמצא בפרונט, וכאבים אחרים נדחקים כרגע הצידה".

כמי שקיבלה הרבה הודעות כאובות כאלה, היא לא הודפת את הכאבים הללו ומבינה אותם, אבל ברור לה שהשמחה הגדולה עם כל אלמנת מלחמה שנישאת לא באה על חשבון אף אחת אחרת, ואין סיבה לטשטש או למזער את השמחה הזאת. "אין מלכות נוגעת בחברתה", היא נחרצת, "כל אחד והמסע שלו. שום דבר לא בא על חשבון מישוהו אחר". היא חוזרת על האני מאמין שלה: "אצל ריבונן של עולם יש שפע בלתי מוגבל, וכמו שהמכה ממנו, גם הרפואה והמתנה והשפע הם ממנו".

היא שומעת את הטענות שדואגים להציע שידוכים רק לאלמנות מלחמה, אך שוללת זאת מכול וכול. "זה לא נכון. רבים רבים עומלים להציע לכל מי שבדרך - לאלמנות שכול אורחי כמו לגרושות, לרווקות ולכל מי שמבקש לבנות בית, גברים ונשים כאחד, וברוך ה' גם יש לא מעט חתונות. ההבדל הוא שעל החתונות של אלמנות המלחמה שומעים יותר וזה מתקשר יותר. ולא סתם, אחרי שעם ישראל ביכה את השבר עם אישה שבעלה מסר את חייו למענו - אז יש גם נחמה כללית להתבשר טוב בהמשכו של הסיפור. עם ישראל מבקש רפואה כזאת, אחרי כל כך הרבה מכות כואבות אנחנו מייחלים לבשורות טובות. וזה לא סותר ולא פוטר אותנו מלחשוב ולהתאמץ לחפש ולהציע לכל מי שבדרך".

לא מיסיונרית של פרק ב'
"אי אפשר לספור בכלל את המניות שיש לך

להופיע בשנה האחרונה גל מרגש של אלמנות מלחמה שהתארכו ונישאו מחדש. הומינר ליוותה לא מעט מהן, ואת חלקן גם שידכה בעצמה. השמחה העצומה שבה מתקבלת כל בשורה על אירוסיה של אלמנת מלחמה או אלמני טרור כדוגמת חננאל גז שהתארס לאחרונה, רק מספרת כמה השמחה הזאת היא הרבה מעבר לאירוע פרטי. עם ישראל כולו מרגיש חלק מהשמחה. לא רק מי שמכיר את בני הזוג באופן אישי, אלא בעיקר הרוב שלא מכיר אבל מרגיש שותף בשמחה הזאת, ברפואת הלב הזאת.

יש איזו מגמה של גברים שמבקשים לצאת עם אלמנות מלחמה, מאיפה זה מגיע?
"אכן יש לא מעט פניות, אולי כי רואים בהן גיבורות, גדולות ואצילות. יש כאלה שנחשפות

ומוזעזעת אחרי שיחת טלפון שקיבלתי. רווק לוחם שגר לבד בירושלים, חזר בפעם הראשונה לדירה שלו אחרי כמה חודשי לחימה. הוא חוזר לבית ריק, שומם, הדגים באקווריום מתים, האוכל שהכין לשמחת תורה הרקוב, והוא לוחם במגלן, גיבור ישראל! והנה כאן הוא לא יודע מאיפה להתחיל לנקות ולבשל, וביום ראשון הוא יורד בחזרה לעזה. כתבתי מיד פוסט שינער את כולנו, הרי כשיש בקהילה אישה מגויסת - ברור שכולם יחבקו אותה, אבל מה עם הרווקים? בעקבות הפוסט הזה כמה רשויות ועיריות לקחו רשימות של חיילים גרושים ורווקים ודאגו למרק חם או פשטידה שיחכו לחייל שחוזר, לשלט על הדלת, לחיבוק".

פרט לשבר ולכאוס שהביאה המלחמה, הומינר מתארת שאנשים גם התביישו לצאת לדייטים

”בתחילת המלחמה אנשים התביישו לצאת לדייטים. אני גם לא מגויס וגם אשב בבית קפה לדייט? אבל אחרי חודשיים־שלושה אנשים התחילו להתנער. דווקא מתוך החורבן אנשים ביקשו חיים. רווק שאני מלווה 15 שנה וכל פעם היה מתחמק, פנה אליי: אני רוצה לבנות בית, עכשיו ברצינות”

בתקשורת והן מוכרות, אבל בכל פעם אני מנסה להבין מה עומד מאחורי הבקשה. לפעמים זה משהו ילדותי ובוסרי. הרי אלמנה שבעלה נפטר מתאונה או מסרטן והתמודדה עם זה במשך שנים היא לא פחות גיבורה בעיניי, אבל לא מכירים אותה. יש נשים רבות בסטטוס פחות הרואי לכאורה - אלמנות ממשכול אורחי, גרושות ורווקות - שהן גיבורות לא פחות, אצילות נפש, חיות את היוםיום בלי הרבה תהילה ותמיכה מסביב, והן בוחרות בחיים יום יום, שעה שעה".

הומינר מופתעת מדגש נוסף בבקשות לשידוכים עם אלמנות מלחמה: רווקים שמעוניינים לצאת

באותה תקופה. "אני גם לא מגויס וגם אשב בבית קפה לדייט? אבל אחרי חודשיים־שלושה התחילה תנועה טובה, אנשים התחילו להתנער. דווקא מתוך החורבן אנשים ביקשו חיים. רווק שאני מלווה 15 שנה וכל פעם היה מתחמק, פנה אליי: אני רוצה לבנות בית, עכשיו ברצינות. בכלל הורגשה תנועת נפש של רצון לריפוי, רצון לבנייה והקמה של משהו חדש, בקשת חיים".

ביקוש גבוה לאלמנות המלחמה
בתוך כאב המלחמה שהולכת ומתארכת, התחיל

ם פרוץ המלחמה והכאב המטלטל התחלתי לחפש אוויר. בין "הותר לפרסום" למשנהו נברתי אחרי בשורות טובות. קשורות למלחמה, לא קשורות למלחמה, איכשהו הכול קשור למלחמה. מבקשת ללקט רגעים מחזקים, מי יבשרנו טוב. נאחותי בכל בשורה על לידה, חייל שניצל בנס מקליע, עולים שהגיעו, זוג שהתארס, חמ"ל תרומות שנפתח, גילוי ערבות מרגש - כל סיפור קטן היה יקר מאוד, מלאי של חמצן. אחרי כשנה החלו לצוץ תמונות מרגשות של "מזל טוב" ופסוקי הודיה עם בני זוג מחויכים שהעניקו לי ולכולנו אוויר, מקום להניח את הלב שהתכווץ כבר מכאב.

כשבישרתי ברשת על אירוסיהן של אלמנות המלחמה הראשונות שנישאו, התגלגל הד של שמחה עצומה. אחרי שעם ישראל עבר איתן את שבר האובדן הגדול, אובדן שהיה לאומי, אזי גם השמחה היתה גם לאומית. מאז גל האירוסין גבה, ובקצב גובר והולך אני ממשיכה לבשר ברשת על עוד אלמנה שקמה מהעפר, עוד חיוך של זוג שיוצא לדרך מורכבת, אוהבת ומאושרת, עוד בית שנבנה על חורבות זה שהתנפץ אל מול תותחי המלחמה. השמחה הציבורית לא קהה גם כשהבשורות הללו הופכות כבר כמעט לשגרה. הצורך לאסוף רפואה ללב, נחמה אחרי כאבי המלחמה, משותף לכל העם בישראל. ביקשנו להיכנס לעובי הקורה של התופעה, אל הרגעים, ההיסוסים, העליות והירידות בדרך לתהליך המאתגר והמשמח של בניית בית בפעם השנייה. מי שהורתה לנו את הדרך היא השדכנית רחלי הומינר, שמלווה עשרות אלמנות מלחמה ואף זכתה לשדך בעצמה לא מעט מהן.

"זיהיתי את הנופל מאתר השידוכים"

שמחת תורה, בוקר פרוץ מלחמת חרבות ברזל, בית משפחת הומינר במעלה גלבוע. בעלה של רחלי קם וגייס את עצמו עוד לפני שגויס רשמית. היא מוצאת את עצמה עם תינוק קטנטן שהם אימצו רק חודשיים קודם לכן ועוד חמישה ילדים נוספים. הכול כאוטי ולא ברור. רחלי הומינר (45), נשואה ואמא לשישה, מתוכם שניים מאומצים, מנהלת ביומיום את אתר השידוכים 'הבאר', שדכנית בעיקר לפרק ב' ומלווה זוגות. "ככה פרצה המלחמה. אני עם תינוק קטנטן בבית, בעלי בעזה. מבחינה עסקית האתר שלי, 'הבאר', קפא. כל הגברים גויסו או היו הורים למגויסים, האתר היה באפס פעילות, ובמקביל ביטולים רבים של מנויים".

נקודת המשבר של רחלי הייתה כשזיהתה חייל שנהרג. "הוא נרשם לאתר רק כמה ימים קודם לכן, איש שחיפש אהבה, שילם על מינוי לעשרה חודשים. התקשרתי להורים שלו כדי להחזיר להם את הכסף. אמא שלו לא הפסיקה לבכות, היא לא ידעה שהוא נרשם וחלם להתחתן. היא ביקשה שהכסף לא יוחזר ויעזור למי שצריך. מאז נהרגו עוד חיילים מהאתר. בכל פעם זה טלטל אותי. נשמות גדולות, אנשים שהיו חפצים בחיים, חיפשו אהבה, וזה נגדע".

אחרי שבועיים של התכווצות והלם כללי, החליטה הומינר לעשות מעשה. "פתחתי קבוצות ווטסאפ של 'נעבור את זה יחד' מפולחות לפי גיל, להתייעצויות, חיזוקים ונתינת כוח למחפשי זוגיות במלחמה".

אחד הפוסטים שלה, שהגיע לתפוצה עצומה, ביטא מצוקה מהשטח: "כתבתי אותו רועדת

בשמיים", אני אומרת להומינר בהערכה כנה, אבל היא רחוקה מלנוח על זרי הדפנה, והעיניים שלה מתכסות דוק של דמעות. "כל יום אני מתפללת להיות ראוי, צינור. וככל שזה יותר מצליח אני יותר ברעד פנימי מגודל המשימה. נסעתי לרב אידלס מתל אביב לפני שבוע להתברך ולקבל כוח", והיא מפרטת מהמורות שבשבילן היא זקוקה להרבה כוח. "לא תמיד זה מצליח, אנשים לפעמים כועסים, וזה כרוך גם בכאבים. והרב נתן לי ברכה שממש חיזקה אותי - זו שליחות של ה', להיות ממוקדים ומכוונים, גם כשיש רעשים חיצוניים. לא פעם אני סופגת, אבל כשאני נמצאת בחופה כזאת אני אוספת כוחות גם לשנים קדימה". פרט לברכתו של הרב אידלס היא גם חבה תודה לרב חיים סבתו ולרב יובל שרלו, שמלווים אותה בהתייעצויות בנושא כבר שנים.

לא מזמן נערכה החופה של שלומית קלמנון, אלמנתו של אלחנן קלמנון הי", עם שמואל פירר, זוג שהומינר הייתה השדכנית שלו. "אבל לא רק החופות מחזקות אותי, בעיקר הדרך. מספיק לי שאלמנה אומרת שעצם ההצעה החזירה לה את האמון שזה אפשרי וקרוב. הערך הוא לא רק בתוצאה, גם בדרך. התוצאות זה לגמרי של ה".

מותי בעצם התחלת ללוות את אלמנות המלחמה?
"ראיתי את היקף האלמנות, בלי סוף גיבורים נפלו. זה ממש טלטל אותי. את שומעת את הסיפורים, רואה את האלמנות, הילדים. הלכתי לנחם בלא מעט שבועות, גם בלי שהכרתי".

אחרי שהתבקשה להעביר שיחת חיווך לאלמנות, נפתחה קבוצת מפגשים להכנה לפרק ב' דרך עמותת קרן קובי מנדל. שם פגשה הומינר אלמנות ממלחמת חרבות ברזל, ואת חלקן היא ליוותה אחר כך באופן אישי לקראת פרק ב'. בהמשך החליטו בארגון one family להרים את הכפפה בגדול ולהשקיע בנושא. הם פנו אליה וביקשו ליצור קבוצות מפגשים קבועות לאלמנות המלחמה במרכז, בירושלים, ובקרוב בצפון. המפגשים נוצרו בעקבות בקשות של האלמנות. "הם ממש על זה", הומינר מבטאת הערכה רבה, "נענים לצורך. מגיע להם יישר כוח עצום שהם משקיעים בזה באופן מעורר התפעלות".

בקבוצת הווסטסאפ הנלווית למפגשים הומינר שולחת סרטונים של אלמנים ואלמנות רבים משכול אזורי וטרור שכבר נישאו בשנית, בהם הרב יגאל לוינשטיין, מוריה דורות בן ארי, דוד חטואל, הרב אבי בלידשטיין, נתן מאיר, מאיה אוחנה מורנו, הרב ליאו די ורבים נוספים. הומינר מבקשת מהמטצטלים לדבר בכנות. "אל תציגו משהו מושלם, תביאו את המורכבות, תיתנו כלים מהדרך שעברתם, אבל בעיקר תיתנו את התקווה". מאחורי התמונות הוורודות והמרגשות של אלמנה עם טבעת, חשוב להומינר לשקף את המציאות. "במהלך המפגשים יש מורכבויות. בסוף יש גם היסוס טבעי, לא הכול תמיד חלק. יש ערפל פנימי וגעגוע גדול. לפני ההצטרפות לקבוצת הליווי יש לי שיחה אישית עם כל מי שרוצה להצטרף ולהבין איפה היא מונחת. טבעי שיש התלבטות אם נכון לעבור שלב, אבל מבחינתי התנאי הוא אם הלב רוצה לשמוע. באותה מידה קרה שמישהי פנתה וזיהינו ביחד שהיא עוד לא שם. המלצתי לה בחום שתיקח את הזמן".

"אני לא מסיגורית של שידוכים ופרק ב'", היא מבהירה. "אני לא משכנעת אנשים לצאת. הפוך, זה חייב להגיע מהאדם עצמו, מהרצון שלו. אני מנסה לעזור למי שכבר מבקש ורוצה. וכשהוא רוצה - הנני כאן. להפך, לפעמים אני מאיטה את הקצב - את בטוחה? זה טוב לך? את מרגישה שאת רוצה?

לא למהר. לא בלחץ. חייבים לקחת את הזמן, לבנות לאט. לפעמים יש כזה הד ציבורי וצריך להיזהר מהלחץ החברתי שכולן מתחננות. לא להתניע קשר כי כולן עכשיו מתחננות, זה לא בריא בשום צורה וזה עלול להזמין בעיות לא קלות".

הומינר מספרת על אלמן שפנה אליה זמן קצר אחרי שאשתו נפטרה. "אני לא שופטת את מי שממהר מדי או מחכה. אני רק שואלת: אתה מוכן לזה? אתה רוצה? החברה לפעמים מאוד שיפוטית כלפי גרושים או אלמנים שמבקשים מיד לצאת. אנחנו לא יכולים לשפוט כלום, לא יכולים לעמוד במקום שלהם. אם אלמן איבד את אשתו אחרי תקופת מחלה ממושכת, בעצם הוא כבר איבד את אשתו מזמן, וכבר היה תהליך ארוך של פרידה. ולעולם לא נדע מה היא לחשה לו לפני שהיא נפטרה ומה היא ביקשה ממנו. כמו שאף פעם לא נדע מה גבר שנפל במלחמה אמר לאשתו בטלפון רגע לפני שהוא נכנס לעזה. אישית שמעתי מכמה אלמנות שהבעל אמר להן: אם אני לא חוזר, אני מתחנן בפניך שתמשיכי הלאה וכמה שיותר מהר. "כחברה אנחנו חייבים להיזהר בשיפוטיות הזאת. אני מציינת את זה כי מי שרוצה להתחיל פרק ב' חווה לא פעם הסתרה ובושה ומה יגידו. ולכן אני אומרת לאלמנות: תתעלמו מרעשי הרקע, תקשיבו פנימה. את החברה לא נצליח לחנך. תעשי רק מה שנכון לך באופן אישי. תהיי נאמנה לעצמך".

פנו לאלמן של אודליה עם בקשה: תמשיך קדימה, אנחנו רוצים שיהיה לך ולנכדים שלנו הכי טוב שיש. הערכת את תעצומות הנפש. המילים של אבי מורי הן נר לרגליי. כשגסי התארים מחדש שמחנו איתו מכל הלב. כאב לנו כי אחותי נהרגה, אבל לא כאב לנו שהוא מתחתן. שמחנו בשבילו, היינו שותפים בשמחה, והיה לנו חשוב להמשיך את הקשר בין המשפחות.

"לצד כאב וגעגוע, צריכה להיות תנועה של חיים. כמו גוף שנפצע ונחבל - הטבע שלו הוא לנסות להתרפא ולהחלים. ככה זה בטבע שלנו. להרבה אנשים קשה לעכל את זה, כי אולי זה מתפרש בעיניהם שהאלמנה חס וחלילה מזולזלת בבעלה ושכחה אותו, אבל אני מאמינה שלהתנער מהעפר זה רצון ה' וזה רצון הגיבורים האלה. הם נלחמו כדי שנוכל לחיות".

כל אחד יכול להיות שדכן

מאגר ההצעות של הומינר מתרחב בזכות אכפתיות ויוזמות שמגיעות מתוך הקהילה. "רכוזת קהילה, רבני יישובים וגם פשוט שכנים טובים שולחים לי הודעות, לפעמים אנונימיות, עם הזמנה לחשוב על גרושים ואלמנים בסביבה שלהם". כך למשל התקשרה אליה אישה מיישוב מסוים ומסרה לה פרטים על אלמן. הומינר החלה לברר עליו, אך השכנות טענו כי הוא "התאלמן לא מזמן"

ייש עבודה לפתוח את הלב מחדש אחרי זוגיות טובה. אנחנו עובדות על ההשוואות - לא מחפשים מישהו כמו הבעל, כי האלמנה כבר לא אותה רווקה שהייתה, היא עברה דברים בנישואין ובאלמנות, היא במקום אחר. מישהו כמו הבעל לא יהיה, וגם לא דומה לו. לכן לרוב מחפשים דווקא מישהו בכיוון אחר"

וככל הנראה לא יסכים. הומינר לא התייאשה, ביררה ושאלה ולבסוף החליטה להשיג את מספרו ולברר את העניין ישירות. "כששאלתי אותו אם הוא מוכן להכיר, ענה: בשמחה רבה! התפלאתי, ושאלתי אותו למה אומרים עליו שהוא לא מוכן. הוא אמר: אנשים מדברים מעצמם, אף אחד לא שאל אותי". מהסיפור הזה היא למדה על האחריות הגדולה של החברה: "אם הייתי מקשיבה לשכנות לא הייתי מציעה לו, והנה ברוך ה' הוא התחתן. יש לנו אחריות עצומה כחברה. אל תדברו בשם מישהו, אנחנו לא יודעים יותר טוב ממנו מה הוא צריך. בלי שמועות ובלי לחשושים. תשאלו ותבררו".

אחד השידוכים הטריים שעשתה הומינר הוא של דנה כהן - אלמנתו של אביעד כהן, גיבור ישראל שנחלץ להגן על היישוב פרי גן - ועמיתיה שטיינמן, בן היישוב שבו הומינר גדלה. "עמיתיה הוא גרוש ואב לילדים מירושלים, והוא הסכים להיפגש רק עם נשים מירושלים והסביבה. כשהצעתי לו את דנה הוא סירב בהתחלה כי היא גרה הרחק בעוטף עזה, למרות שמצאה חן בעיניו. מזל שהתעקשתי איתו והוא הסכים. הרבה פעמים אנחנו מקובעים בכל מיני הגדרות, גבולות

וכללים שמגבילים אותנו ויכולים למנוע מאיתנו להיפגש עם האדם הנכון לנו. כדאי ומומלץ להרחיב את הלב ואת הגבולות, ולהבין שדברים יכולים לקרות גם אם הם לא בתוך מה שסיכמנו לעצמנו", ממליצה הומינר.

הומינר נושאת איתה כל הזמן את כאב הרווקות שטרם זכו לחופה, רווקות גיבורות מדהימות ששנים נמצאות בתוך המסע הזה. "אין לי הסבר, אלה חשבונות שמייס, אבל אנחנו צריכים להתעורר כחברה. אני רוצה לבקש מכולם, נשואים ולא נשואים כאחד: בואו נשים לב ונטה אוון לנשים הגיבורות האלה ששנים־שנים הולכות בדרך הזאת. גם אם אני לא טוב בשידוכים - להביע חברות, אכפתיות, ערבות, לחבק ולעטוף את מי שבדרך".

היא מספרת על ילד בן תשע מתלמוד תורה ביישוב עלי שלא הרפה עד שהפגיש בין דוד שלו למורה שלו, מה שהסתיים באירוסין. לתפיסתה, אם מישהו באמת רוצה להיות שליח לדבר הזה, ה' מזמן גם למי שחושב שהוא לא יודע לשדך. "אין פעם מישהו אמר לי: אני גרוע בזה, בטעות עשיתי שידוך. זו לא טעות! בחוויה שלך זה בטעות, ה' נתן לך את הזכות הזאת. ותמיד יש מה לעשות - לתרום למיזמי שידוכים, לארח, להתקשר ולהתעניין, לשאול מה אפשר להציע. נדרשת מודעות של כולנו! אי אפשר שאנשים ירגישו שהם מתהלכים לבד בעולם הזה".

הטלפון של הומינר על השולחן לא מפסיק לרטוט. במקביל, היא שופעת לא מעט סיפורי ניסים, ואנחנו עוברות מסיפור לסיפור והדמעות מתגנבות לעיניים. רק לאחרונה קיבלה מכתב מרווקה שנישאה בגיל ארבעים, וכבר מצפה לילד ראשון: "האמת שרציתי לכתוב לך מזמן, גם כדי לומר לעולם שיש סיפורים משמחים! שאת האיש שלי פגשתי בגיל ארבעים. שעוד רגע ויש לנו ילד. כל החלומות יכולים להתגשם, ולא רק אצל אחרים. וגם רציתי לכתוב כדי להכיר תודה על כל מה שאת עושה: על החשיבה עבור רווקים, על הבמה שאת נותנת לסוגיות שמעסיקות את עולם הרווקות, על הבמה שנתת לי כרווקה שעוד מחפשת. מסתכלת היום, בט"ז בשבט, שנה וחצי לאחור, וחושבת לעצמי, רגע לפני שהתינוקת בזרועותינו, שזו נקודת ציון בדרך. ומקום של הודיה גדולה. כי כל קשר הוא נס. בסוף, הסיפור שלנו היה היכרות של שנה וחצי באי אלו אירועים משותפים, וכך כשנפגשנו יכולנו לצלול הישר לקשר מעמיק. אבל זה הסיפור שלנו. זה יכול לקרות גם באתר היכרויות, בליינדייט או כל פורמט מקרי או מתוכנן אחר. אני יודעת שבלידה הקרובה, בין ציר לציר, אתפלל על כל אלו שעוד מחכים, שיבוא בטוב, בשלמות, בשלווה ובמהרה".

הומינר נרגשת מכל מכתב כזה, וחותרמת את הריאיון בדברי חיווך מתוך הניסים שהיא רואה יום יום: "ישועת ה' כהרף עין. ההבדל בין המצב הקיים בהמתנה ובין הטוב הוא רגע של אלפית שנייה, מבט אחד, פגישה אחת. ידיעה עמוקה שבכל רגע נתון הכול יכול להשתנות. צריך לחזק את הכלי לקבל את השפע האלוהי".

היא מספרת על עצמה, שלאחר שהשלימה עם כך שיהיו לה רק בנות, הגיעה ברגע אחת שיחת הטלפון שבישרה שמצפה לה תינוק באומנה. "בשנייה אחת, משום מקום, יש תינוק. באותה מידה יש חתן, יש דיט. זה יכול לקרות ככה לכל אחד ואחת. זה יכול לבוא מהמקומות הכי לא צפויים, מהאנשים הכי לא קשורים, מהסיטואציות הכי לא ברורות. זה יכול לבוא! רק להאמין, לשמוח ולבטוח". ●

"מה שאנחנו עושים מחובר תמיד לדופק של העם". משמאל לימין: חנני זית, אלירן מזוז וגל חבר

בדרך לתקוע אני נפרדת לאט מהציוויליזציה. התהליך ממשיך גם בתקוע עצמה, בין תקוע א' הבורגנית לאחיותיה הקטנות תקוע ב, ג, ד, ה, ו. הכביש הצר והמתפתל בין הגבעות המדבריות, משליך מעליו את האספלט השחור, משאיר מאחור את רעשי הרקע, את הפקקים, החדשות. שם, בתקוע ו', בראש גבעה המשקיפה על הוד הקדומים של הטבע, חיה ויוצרת להקת 'ג'עלה'. הנוף כאן בתולי וצחיח והשקט המדברי אינו רק תפאורה, הוא לוקח חלק בהרכב. הצליל של להקת ג'עלה ייחודי, חף מכל מערביות, מהדחיסות המוסיקלית, מהצליל ההרמוני של הקלידים, מהזעם של הגיטרות החשמליות. האוזן שלנו מורגלת פחות לשמוע אותו. הצליל שלהם נקי, יחף, אקוסטי. הוא משייט בעדינות בין רבעי הטונים של תבניות המקאם הערבי. בעזרת העוד, הקאנון וחליל הנאי, חברי ההרכב מנגנים שירים עבריים, פסוקי תנ"ך ופיוטים בצליל מקומי, עתיק ושורשי.

קשה לתפוס את חברי ההרכב לראיון. הלו"ז שלהם, באופן מנוגד לשקט שהם משדרים, עמוס לעייפה. כמעט מדי יום הם מנגנים - בהופעות, באזכרות אינטימיות, בחתונות שמחות. כשכבר הצלחנו לקבוע, שורה עליהם מין נחת כזאת והם מפנקים בתה מהביל מצמחי התבלין שהם מגדלים בערוגה מחוץ לבית.

הכירו את חנני זית, אלירן מזוז וגל חבר. שלושה שכנים, חברים, מוזיקאים, קול רענן ומקורי במוסיקה המקומית, דווקא דרך הכלים הכי עתיקים באזור.

♦ המתנחלים שמנגנים את צלילי הכפר ♦

השם "ג'עלה" הוא כינוי למפגש חברתי הכולל פיצוחים, שירה ולימוד בצוותא. וזו בדיוק המהות של ההרכב הזה: לא פרויקט מהונדס של מפיקים, אלא חברות אורגנית שצמחה מתוך החיים עצמם.

"ג'עלה נולדה מאהבה", מסביר גל חבר (37), במקור מיקיר וכיום משמש גם כמנהל ההרכב. בעברו למד פסיכולוגיה והתכוון בכלל לעסוק בתחום הטיפולי. הוא מנגן בעוד ובקנון, כלים הדורשים הקשבה עדינה. "ניגנו בעבר עבור אחרים ואז התחלנו ליהנות ולנגן יחד וזה התפתח ללהקה. הסוד שלנו הוא דווקא בזה שהמוזיקה לא מגיעה מאגו ונוכחות אישית, אלא מוזיקה כיפית בזרימה. בלי חומרים אישיים שלי או שלו, פשוט פס קול משותף. החיבור שלנו התעצם סביב השעות שניגנו יחד".

חנני זית (36) מביא להרכב את צלילי הנשיפה המיוחדים דרך ה"נאי" (חליל קנים מזרחי), ומוסיף רובד נוסף לדינמיקה הייחודית: "אנחנו חברים לפני שאנחנו מנגנים יחד. אנחנו לא קבוצת נגנים מקצועיים שהתקבצו כדי להוציא לאור מוזיקה, אלא חבורה שמנגנת. זה עושה את כל ההבדל. אנחנו עושים הכל ביחד, לא רק מוזיקה. אנחנו חברים קרובים ושכנים".

זמרת הארץ

הרחק משאון העיר, על ספר המדבר, חברי ההרכב המוסיקלי ג'עלה מנגנים בכלים אותנטיים מוסיקה שורשית שמחזירה את השומעים לצלילי ארץ ישראל התנ"כית. מה הסוד של החברים שאוהבים לנגן יחד, בלי יח"צנות ובלי אגו, אבל מצליחים לסחוף אחריהם את תחנות הרדיו, יהודים בכל העולם וגם קיבוצניקים ואנשי מאה שערים?

צורית פניגשטיין // צילום: אדם דש

"יש לנו מגוון של שירים, אבל המכנה המשותף לכולם הוא תפילה". חברי ההרכב ג'עלה

האינטימיות הזו זולגת החוצה, אל הקהל ואל המשפחות שלהם. אחד הרגעים הוויראליים הראשונים שלהם היה בכלל סרטון ביתי. "פעם ראשונה שעשינו משהו שמחבר בין המשפחה והמוזיקה היה כשהקלטנו את 'שתלתם ניגונים' עם כל הילדים שלנו והתינוקות", נזכר אלירן, הגיטריסט של החבורה. "זה היה חזק, השירים שלנו משפחתיים, אנשים מכירים אותם מהבית". אלירן, במקור מפדואל, לא תכנן לנגן, "זה איכשהו קרה, התגלגלתי לזה. בשנים האחרונות, חוץ מהמשפחה שלי, ג'עלה היא המשפחה השניה".

כשרואים את הדינמיקה ביניהם, את האנרגיות, הצחוקים והזרימה, מבינים מה עובד במוסיקה. יש להם חיבור טוב, אמיתי וכובש. פשוט כיף להם וכיף איתם וזה מתבטא גם באהבת הקהל.

אחד הדברים המרתקים בג'עלה הוא הדיסוננס-לכאורה בין המראה החיצוני, הדימוי שלהם כמתנחלים חובשי כיפה, לבין הצליל הבוקע מהכלים שלהם. זהו סאונד מזרח-תיכוני שורשי, ערבי לעיתים, שמזכיר יותר את קהיר או דמשק מאשר את שירי ארץ ישראל הישנה והטובה.

"כיכבנו ממש לאחרונה ב'אל ג'אזירה'", חנני אומר בחיוך. "גם שם זיהו את התופעה של הדיק במוסיקה הערבית האותנטית. הם עשו כתבה על נערי הגבעות והחוות שמחקים את הפלסטינים

חנני זית: "כולנו גדלנו על קריאות המואזין והמוזיקה מהכפרים. פעם לא היה עובר לי במוח להקשיב לזה, זו היתה קריאה של 'האויב'. אבל כעבור זמן, הסאונד הזה קסם לי. נכנסתי לעולם הזה וגיליתי שאני מכיר אותו. זה חלק ממני. ספגתי את המוזיקה הזאת מגיל אפס בתת המודע. זה המרחב שלי"

ומאמצים את סמלי התרבות שלהם. את רעיית הצאן, את מטעי הזיתים שהם סמל פלסטיני, הבלאדיות, הכפריות, וכמובן את המוסיקה הערבית". גל מבהיר: "הם רואים בנו את הכובש שמנסע לעצמו את התרבות המקומית. אנחנו רואים בזה חזרה לשורשים".

חנני, שגדל בקריית ארבע על מה שהוא מכנה "מוזיקה של מתנחלים" (סיני תור, שיבי קלר, ביני לנדאו), עבר תהליך של גילוי מחדש. "בילדות האזנתי למוזיקה הזאת, ואפילו ניגנתי אותה בחלילית", הוא מספר. "אבל הרגשתי שהמוזיקה שאני נמשך אליה ושמעניינת אותי זו מוסיקה יותר אתנית. זה הקסים אותי. מוסיקה שבטית, דתית, ארץ ישראלית. יש בישראל מוסיקה מזרחית ים תיכונית, אבל לקחו אותה קצת לרוק, גיטרות חשמליות, ובתחושה שלי זה פחות מתאים. נמשכתי למוזיקה ערבית, ים תיכונית אותנטית יותר".

איך אתם, שחיים בלב הסכסוך, מתחברים למוזיקה שמוזהה לעיתים עם הצד השני?

"סבא שלי שר בערבית, זה לא זר לי. אני זוכר שכשהייתי בתיכון עשינו שיפוץ בבית. כשצולצל הטלפון של אחד הפועלים הערבים ויהיתי מנגינה של פיוט מוכר. הופתעתי ושאלתי את הפועל מאיפה הוא מכיר את המנגינה. הוא ענה לי 'זה שיר שלנו'. רק כשגדלתי הבנתי שהעולמות לא רחוקים ומשיקים הרבה פעמים".

לגל חשוב להבהיר שהלאומיות הערבית לא קשורה בכלל למוסיקה. "זה עניין גאוגרפי תרבותי. בשום אופן לא קשור לפוליטיקה ולאומיות. זה נכון במוסיקה, בשפה, באוכל, בלבוש. הסוגים והשיעים שומעים את אותה מוסיקה, אוכלים את אותו אוכל, אבל מזוהים עם קבוצות שונות ונלחמים אחד בשני. במרחב שלנו יש יהודים, דרוזים, בדואים וקבוצות שונות ששייכות לאותה תרבות מקומית גאוגרפית. גיליתי אגב שבמוסיקה היהודים היו בולטים גם כמלחינים. זה לא עניין דתי ולא פוליטי".

"בג'עלה יש ניסיון לחבר בין העולמות. בין סבא שלי לחיים שלי, לטבע, לארץ ישראל",

שפרסמנו וביקש עוד. הביקושים היו גבוהים מההיצע וזה הכריח אותנו לנגן ולפרסם עוד".

היום המספרים מדברים בעד עצמם: כ-55,000 עוקבים בפייסבוק, וכ-30,000 עוקבים באינסטגרם ובטיקטוק. אבל המספרים הם רק חלק מהסיפור. הסיפור האמיתי הוא תהליך היצירה, שמתרחש לעיתים קרובות תוך כדי תנועה, בטבע.

חנני נזכר ברגע אחד בתחילת המלחמה, שממחיש את השילוב הסוריאליסטי בין המצב הביטחוני ליופי של הארץ: "נסענו לנגן בשלומי בתחילת המלחמה. פתאום שמענו הרעשת ירי, נבהלנו. ילדה מקומית הרגיעה אותי ואמרה: 'אל תדאג, זה ירי שלנו'. כשנגע הירי, עצרנו בדרך לצלם סרטונים בנופי הגליל לראשונה, באזור נחל כויב. קיבלנו פידבק מרוגש מהקהל. מאז אנחנו מצלמים שני סרטונים בשבוע בטבע".

"אני מרגיש שאצלנו זה הפוך מהדינמיקה בדרך כלל", אומר אלירן. "לפני הגשה של שיר, בדרך כלל עובדים עליו ומעבדים אותו עד שמרגישים שאפשר להקליט. אצלנו הרבה מהעיבודים נוצרו בצד הדרך. אנחנו עוצרים לצלם ופתאום זה נובע, ומשם זה נכנס להופעה. זה סוג של הזדמנות".

"בשוק המוזיקה האגו מאוד משמעותי", אומר גל, "מוכרים ומשווקים הכל ברשתות ואתה צריך למכור את עצמך, להיות נגן מבריק, יצירתי, מחדש. אנחנו לעומת זאת לא מתאמצים למכור והאגו לא רלוונטי". אלירן מחזק את דבריו: "החידוש הוא שאתה לא המרכז ולא הנושא. אתה צינור שמעביר משהו עתיק. אנשים מתחברים לבשורה הזאת. יש פה סוד, לא משהו רציונלי וברור. אנחנו לרוב מנגנים באירועים כשהמוסיקה משרתת את החיים, משמחת או מרגשת לפי האירוע, ולא עומדת בפני עצמה".

גל מחדד את הנקודה: "אמן מתאמן ויוצר

אלירן אומר. "המוסיקה והארץ זה אחד, לא נפרד. אנחנו מנסים לחבר בין המוסיקה והמרחב, הטבע והנוף, פיוטי ושירי ארץ ישראל ומוסיקה ערבית. החידוש שלנו הוא השילוב. היחד בהרמוניה".

יש להם גם הרכב מורחב בשם "דאפה", יחד עם נגנים נוספים מתקוע, שבו הם לוקחים את הקו האתני לקצה האמנותי. "שם אנחנו מנגנים מוזיקה אתנית, ערבית, בדואית ושבטית. שירים בדואיים עם מילים עבריות. הנושא הוא תמיד ארץ ישראל, המדבר".

**◆ הביקוש עלה
דווקא במלחמה**

דווקא המשברים בחוץ, הם אלה שהצמיחו אותם. אלירן מספר על הפריחה בתקופת הקורונה: "התחלנו כלהקת חתונות. עשינו אז הרבה חתונות כי אנשים חיפשו משהו קטן, אינטימי". חנני מוסיף: "אנשים יצאו קצת מהקופסא בתקופה הזאת. האולמות הגדולים נעשו לא רלוונטיים, הרבה דברים השתנו וגם ההרכבים הגדולים כבר לא היו רלוונטיים. זו היתה הזדמנות בשבילנו".

אבל הפריצה הגדולה של ג'עלה קרתה בתקופת המלחמה. היא לא התרחשה על במות קיסריה, אלא במסכים הקטנים של הסמארטפונים. לפני כשנתיים, הם החלו להעלות סרטונים לרשתות החברתיות. הנוסחה הייתה פשוטה: נוף ישראלי אופייני ומוזיקה שנוגעת בלב. "החשיפה ברשתות לפני כשנתיים הביאה לפריצה שלנו לעולם", משחזר גל. "זה עזר לנו להבין מה יש לנו לתת. היה לנו קהל לפני שהיתה לנו מוזיקה משלנו. הבאנו איזו אנרגיה, איזה תדר שמחובר ללוח השנה, לשולחן השבת. הקהל התלהב מהמעט

אור אחר בחדר. הפנים השתנו, הייתה תקווה".
"כשיצאנו משם", מסכם אלירן, "חשבתי לעצמי:
אולי הגענו ליוסטון רק בשבילי? בעולם העתיק,
היה מקום למוזיקה בתהליך הריפוי. בפרס, למשל,
היה מגיע 'בעל מגנן' כדי לרפא את החולים. אלו
הרגעים שאתה מבין מה הכוח של הדבר הזה
שאתה עושה".

◆ מוסיקה של קיבוץ גלויות

אני שואלת את גל מה בעצם קורה שם,
במפגש עם הקהל. גל נזכר בביקור בבנק
השבוע. הפקידה ניסתה להגדיר את הלהקה
במערכת ושאלה: "מי הלקוחות שלכם?".
"עניתי לה: בואי אפתח יומן ואומר לך", צחק גל.
"יש לנו חתונה, אוכרה, יום הולדת, הופעה בזאפה,
קומזיץ לאמריקאים, הופעה לצוות של מכון
לב. היא עצרה אותי ואמרה שהבינה. זו מוזיקה
שמדברת להמון אנשים כמעט בכל סטואציה של
החיים".

הסוד, כך נראה, טמון בויתור על הרצון לחדש
בכל מחיר. "המוזיקה לא חייבת להביא דווקא משהו
חדש, אלא אפשר לחדש ביקים", מסביר גל את
הפילוסופיה של הלהקה. "אני מרגיש שזה בעצם
מעבר ללחדש - זו כוונה חדשה למילים עתיקות.
במהלך השנים שלא היינו כאן כעם, לכל עדה היה
לחן משלה. הלחן ביטא את הגעגוע מאותו אזור
גיאוגרפי. אנחנו גדלנו פה בקיבוץ הגלילות, ואנחנו
כוללים את כל השפות והתרבויות. כל פעם אנחנו
מצליחים לגעת בביטוי אחר, בגעגוע אחר".

חנני מוסיף את זווית הראייה שלו כדור שני
להתיישבות: "אנחנו כבר לא אנשים שמגלים ארץ
חדשה. נולדנו למציאות הזאת, זה המרחב, זה הבית
שלנו. במקום היותר עמוק, זה צבע חדש לתפילות
ולבקשות. המילים מקבלות לבוש של הסאונד החם
הזה, לבוש ארץ ישראלי לשירים האוהבים ומוכרים".
כשהם מסתכלים קדימה, השאיפות של חברי
ג'עלה' מתרחקות בעיקר בהמשך העשייה ובצמיחה
מתוכה. "החלום שלנו הוא להמשיך לעשות,
ולדייק", מנסח זאת גל. לצד ההצלחה המסחררת
ברשתות החברתיות, הם פוזלים גם למיינסטרים,
אבל מהסיבות שלהם. "זה כיף שהשירים מגיעים
לרדיו ויש חשיפה", אומר אלירן, וחנני מסביר את
המהות מאחורי הרצון הזה: "יש לנו רצון להצליח
להתאפיין כיצר עצמאי בציבור, להישמע ברדיו,
להרים מופעים. אנחנו לא עושים את זה בשביל
התהילה, אלא בגלל שזה מאשרר את זה שאנחנו
עושים משהו שנוגע באנשים. זה אמנם כבר קורה,
אבל אנחנו שמחים כשזה מצליח להגיע לעוד ועוד
שומעים".

גם כשהם בשיח לאן מועדות פניהם ברמה
המקצועית, מדגישים החברים כי עדיין מבחינתם
המהות היא מה שמתרחש במפגש הבלתי אמצעי
עם הקהל. גל נזכר באירוע מהתקופה האחרונה
שמבטא את החלום. "הייתה לנו בר מצווה לפני
כמה שבועות שהזמינו אותנו לנגן בסופה. באנו
למלא פונקציה מסוימת, אבל בסוף הערב מצאנו
את עצמנו בתוך מעגל גדול יחד עם הקהל. זה
פשוט קרה. צללנו למפגש עמוק עם האנשים,
והמהות שלנו הייתה נוכחת שם. החלום האמיתי
שלי הוא מקסום של הכוח הזה, הכוח של המוזיקה
שאנחנו מביאים".

ביציאה מתקוע, הדרך המפותלת נראית לי קצת
אחרת. השבילים החשופים מתחת לגלגלים הם
אותם שבילים, אבל הצלילים שמתנגנים בראש
משנים את הפרספקטיבה. חבורת ג'עלה מזכירה לי
שמתחת לרעש הפוליטי והביטחוני, יש כאן ארץ
עתיקה עם צליל משלה. ●

בקבוצות של החסידים במונסי".

אחד הרגעים המכוננים היה בהופעה בניו יורק.
"היתה לנו הופעה בי"ט כסלו בברוקלין", נזכר
גל. "הזמינו אותנו להופעה של כשעה. מצאנו
את עצמנו מנגנים כשלוש שעות. הם ביקשו עוד
ועוד. ניגנו מוזיקה ממזרח אירופה בכלים מהמזרח
התיכון. הם כנראה הרגישו שזה לבוש אמיתי
שקשור לפה, סאונד ארץ ישראלי".

אבל החיבור המרגש ביותר קורה כאן, בארץ.
גל מספר למשל על הופעה ברמת הגולן, ליד
קיבוץ מבוא חמה. הקהל היה ברובו חילוני, אנשי
ההתיישבות העובדת. "הצליל המדברי שלנו הרגיש
בבית גם במטעים בגולן. הגיעו להופעה אנשים
מאזור הקיבוצים, שמו"צניקים, היה מרגש". גל
מספר על החוויה של בעל המקום שאירח אותם.
"הוא אמר שאמא שלו התרגשה ובכתה. ניגנו שירי
ארץ ישראל ופיוטים וזה ממש נגע בה".

במהלך המלחמה, הלהקה מצאה את עצמה שוב
ושוב בסיטואציות שבהן המוזיקה הפכה מכלי בידור
לכלי ריפוי. הם ניגנו למשפחות שכולות, לפצועים
ולחטופים שחזרו. אחד הסיפורים, שהתרחש
דווקא הרחק מכאן, ביוסטון שבטקסס, המחיש
להם את הכוח המיסטי כמעט שיש בידיהם.

"היינו ביוסטון לנגן בדינר של חב"ד", משחזר
אלירן. "נותר לנו זמן פנוי, ואחד החב"דניקים לקח
אותנו לבית חולים מקומי. מקום יוקרתי, מנוכר
ואפור, מרגיש רחוק כל כך. נכנסנו לחדר ושכב שם
בחור בשם אליהו. הייתה בחדר אנרגיה של ייאוש.
מסתבר שהוא חולה בסרטן הריאות, והעבירו
אותו בין בתי חולים כשזו התחנה האחרונה. הוא
היה במצב קשה, בקושי דיבר, ולא התייחס אלינו
בהתחלה".

החבורה לא התייאשה. הם הוציאו את הכלים
והחלו לנגן את הפיוט "רפא צירי א-ל נאמן".
"אנחנו מנגנים וקולטים שהוא מנסה לשיר, לא
מצליח ומתחיל לבכות", מתאר אלירן בהתרגשות.
"ואז אמא שלו נכנסת והיא התחילה להתפלל
בצעקה. היא אמרה לו: 'השמחה היא מה שיציל
אותך'".

במשך שעה ישבו חנני, אלירן וגל בחדר
המנוכר בטקסס וניגנו. "זה היה מאוד סוף מערב'
בכל המובנים", אומר חנני. "היה מרגש להביא
את הניגון לשם. כשיצאנו הייתה תחושה של

**גל חבר: "היתה לנו
הופעה בי"ט כסלו
בברוקלין. הזמינו
אותנו להופעה של
כשעה. מצאנו את
עצמנו מנגנים
כשלוש שעות. הם
ביקשו עוד ועוד.
ניגנו מוזיקה
ממזרח אירופה
בכלים מהמזרח
התיכון. הם כנראה
הרגישו שזה לבוש
אמיתי שקשור
לפה, סאונד ארץ
ישראלי"**

◆ הניגון שחולל נס ביוסטון

הסאונד של ג'עלה' מצליח לחצות מגורים
בצורה שכמעט אין לה אח ורע בישראל המשוסעת
של ימינו. מצד אחד חסידים בברוקלין, ומצד שני
קיבוצניקים מהשומר הצעיר.

"הזמינו אותנו להופעה חסידים ממאה שערים,
ובאותה מידה בחור מהשומר הצעיר", מספר גל.
"מישהי מ'קול המוסיקה' מתחברת אלינו באותה
מידה שמתחברת 'מאמא' מרוקאית מאשקלון. יש
איזו מהות פנימית שנוגעת בכל הצבעים. בארה"ב
בשנה וחצי האחרונות יש גידול במספר העוקבים
שלנו. התקשר אליי מפיק חסידי ואמר לי: 'אתה
אולי תופתע, אבל כל שיר שאתם מוציאים רץ

ומוציא אלבום, ואז מה? המוסיקה היא עולם מסוכן
שמסוגל לשאוב אותך. השקעתי במשך שנתיים
שעות כדי לנגן מהר יותר, כדי להשתפר ביכולות
ולעשות משהו שמעטים מסוגלים. ואז שאלתי את
עצמי: מה אתה מנסה להוכיח? בשביל מה?

"המטרה שלנו יותר מחוברת לעולם התפילה
וחיבור בין אנשים. אני מרגיש שזו הנקודה
שהתבררה לנו, שמוסיקה היא סוג של תפילה.
אנחנו רוצים להתפלל ולהתרומם. אנחנו שרים
מגוון שירים שהם תפילה. אם יש לי תפילה שלי
אשיר אותה, ואם יש פיוט או שיר שדרכו אפשר
להתחבר, אז אשיר אותם. כלפי חוץ זה נראה
שאנחנו מנגנים מגוון חומרים, אבל בסוף יש מכנה
משותף להכל. ברור שהלבוש שונה, אבל בסוף זה
ביטוי של הלב, תפילה יהודית. 'לו יה' זו תפילה,
שירת הבקשות זו תפילה, תהילים, או שירי ילדים
מהגן, הכל זו תנועה של תפילה. זה נראה שונה,
אבל הגבול מיטשטש איפשרו".

אלירן מוסיף: "הופעה טובה נמדדת בהשתתפות
הקהל. אנחנו מנגנים שירי תפילה, פיוטים
וכשהקהל משתתף נוצרת קרבה, יחד. אני מחכה
לשמוע את הקהל שר, מתחבר. אלה הרגעים
שבשבילים אנחנו פה".

גל מסכים: "יש פה הופעה, אבל היא רק אמצעי
כדי שנשיר ונתפלל יחד".

החיבור המיידי של ג'עלה' לכאב ולתקווה
הישראלית קיבל משנה תוקף מאז פרוץ המלחמה.
ככל שהרבו להופיע בפני חיילים, לפקוד מיטות
פצועים ולשיר עם משפחות החטופים, כך גם
הפרטואר שלהם השתנה והתאים את עצמו
למציאות. "מה שאנחנו עושים מחובר תמיד
לדופק של העם", מסביר אלירן. "בגלל שניגנו
הרבה לפצועים, לחיילים ולמשפחות חטופים,
הוצאנו בתקופה הזאת שירים בעיבודים חדשים
שמתכתבים עם התקופה".

בין השירים שזכו לביצועים מחודשים
ומרטיטים של הלהקה אפשר למצוא את
הפיוטים "אשאל א-לוהי ג'עלה' שבויים"
ו"לשבויים דרור", לצד קלאסיקות מרגשות
כמו "אל ארץ צבי". הפריטה העדינה על הכלים
העתיקים מעניקה למילים עומק אחר, כזה
שהופך אותן מתפילה עתיקה לזעקה עכשווית.

העיבודים שנולדים בטבע מגיעים בסוף אל הבמה. ג'עלה בהופעה

צילום: שלומי יוסף

התחלה// נולד בפתח תקווה וגדל כדור שני לניצולי שואה, עובדה שעיצבה את תפיסת עולמו. "ההורים עשו כמיטב יכולתם כדי שהקטסטרופה שעברו לא תחלחל פנימה. הם הביאו לעולם שבעה ילדים כנקמה בצורר הנאצי, אני ילד הסנדוויץ'".

אבא// יוסף פישר ז"ל. "אבי עבר את אושוויץ ואימי את מחנה העבודה טרנסניסטריה. כשהם נפגשו בארץ, אימי הציבה תנאי לנישואיהם: שסבתי, ששרדה איתה, תגור איתם. כך גדלתי עם שלושה ניצולי שואה בבית אחד. באופן רשמי אבי עבד בחברת מקורות, אך רק בשבעה גילינו שזה היה כנראה כיסוי לתפקידים ביטחוניים במשרד ראש הממשלה. פתאום הגיעו אנשים שלא הכרנו וסיפרו על פעילותו באיראן, באוגנדה ובלבנון. זה הסביר מדוע לאורך השנים הוא נעדר מהבית לשבועות ארוכים".

אמא// מלי פישר ז"ל. "הייתה עקרת בית שהקדישה את כולה לגידולנו. בעוד שאבא היה מגיע הביתה רק לגיחות קצרות בין המשימות, היא הייתה הדמות הנוכחת והקבועה בחיינו. היא זו שהחזיקה את הבית והעניקה לנו את היציבות ואת החינוך ביומיום".

ספסל הלימודים// למד בבית הספר היסודי עין גנים ולאחר מכן בתיכון ברנר שבעיר הולדתו, אך את עיקר השכלתו רכש דווקא בין כותלי הבית. "הייתי תלמיד שמסתקרן ממה שלא מלמדים בכיתה. אותי עניין דווקא מה שמעבר. את הידע הזה השלמתי בזכות אבי. כבר בגיל ארבע או חמש קראתי כתב רש"י, עוד לפני שידעתי לקרוא עברית שוטפת. הוא זה שנשע בי את התשוקה ללמידה עצמאית".

פטור היסטורי// את בחינות הבגרות סיים מוקדם מהרגיל, ובזמן שנותר לו עד הגיוס יצא לארצות הברית כשגריר צעיר מטעם משרד ההסברה, שם למד בתיכון הרווארד-ווסטלייק היוקרתי בלוס אנג'לס. "התקבלתי לבית ספר קתולי אליטיסטי שבו הייתה חובת נוכחות יומית בכנסייה המקומית. שם, כנער, ניהלתי את המאבק המשפטי הראשון שלי עוד לפני שהיה לי תואר. הבהרתי למנהל שבשום אופן לא אכנס לכנסייה. כשהוא ניסה להשוות זאת לביקור נוצרי בבית כנסת, השבתי לו שאחרי מה שהוריי עברו בשואה, אני לא אהיה זה שייכנע לכפייה דתית. הפכתי ליהודי הראשון בהיסטוריה של המוסד שקיבל פטור מהתפילות, וזהו עיקרון שחינכתי עליו גם את ילדיי".

לבנון// עם חזרתו ארצה התגייס למסלול מאתגר. "שירתי ביחידה מיוחדת, והמסלול היה אינטנסיבי מאוד. את קורס הקצינים עשיתי בתוך לבנון. השתחררתי אחרי ארבע שנים בדרגת סגן, אך המשכתי לשירות מילואים ארוך, וכיום אני מחזיק בדרגת רב-סרן".

הכשרה// את המסלול המקצועי בנה בבירות המשפט העולמיות, שם צבר ניסיון במשרדי ענק שמעסיקים אלפי עורכי דין. "התחלתי כפרליגל (עוזר משפטי, י"א) בארצות הברית, המשכתי לתואר ראשון ושני באוניברסיטת קיימברידג' וחזרתי להרווארד להשלמת הלימודים. עבדתי בסידלי אוסטין האמריקאי ובמשרד אנגלי מוביל, מוסדות שמעסיקים אלפי עורכי דין. הניסיון הבין לאומי הזה היה התשתית לכל מה שבניתי לאחר מכן בישראל".

עורך הדין ד"ר גדעון פישר

60

נשוי לדפנה, אב לחמישה ילדים

תושב תל אביב

יושב ראש ארגון הבוררים בישראל

פועלים בבית המשפט המחוזי בירושלים להטלת אחריות נזיקית ישירה על הרשות הפלשתינית כמי שתמכה בטרור ומימנה טרור. המטרה היא להביא בשורה של צדק ופיצוי לנפגעים ממי שאחראי לאסון".

שליחות חוצה גבולות// באמצעות רשת עורכי דין בין לאומית הוא מעניק סיוע משפטי מהיר לישראלים שנפגעו מטרור ברחבי העולם. "אנחנו מטפלים בעשרות אוהדי מכבי תל אביב שנקלעו למסע הטרור באמסטרדם, וכבר הצלחנו להשיג בשבילם מקדמות לפיצויים מהרשויות בהולנד. במקביל, אנחנו מייצגים את שלוש המשפחות שיקיריהן נרצחו בפיגוע במעבר אלנבי על ידי מחבל ירדני. בשבילנו, ייצוג של נפגעי פעולות איבה הוא שליחות ארוכת שנים. אנחנו רותמים את הקשרים הבין לאומיים שלנו כדי לוודא שכל ישראלי שנפגע יזכה לקבל את המגיע לו".

שלום בית עסקי// לצד הליטיגציה בבתי המשפט, הוא מקדיש חלק ניכר מזמנו לפתרון סכסוכים בבוררות. "הקמתי בשיתוף השופט בדימוס ד"ר אליהו וינוגרד מרכז הכשרה שבו הסמכנו יותר מ־2,000 בוררים ומגשרים. לאחרונה הרחבנו את הפעילות לרמה הבין לאומית, ובשיתוף משרד המשפטים והאו"ם אנו מכשירים עשרות בוררים שיפעלו בארגונים

בית השגריר בהרצליה פיתוח לשלדון אדלסון - עסקת הנכס הפרטי הגדולה ביותר מאז קום המדינה. לנהל תיקים בסדר גודל כזה בשביל ממשלות זרות זו אחריות לאומית ומקצועית שאין גדולה ממנה, והיא מרגשת אותי בכל פעם מחדש".

שדה קרב// בצמתים הדרמטיים ביותר של מערכת אכיפת החוק, הוא ניצב בחזית ההגנה על שמם הטוב של בכירי המערכת: "אחד הרגעים המכוננים בקריירה היה ייצוג ניצב משנה ארביב בפרשת הרב פינטו. בצוהרי יום שישי, ממש ברגע האחרון, עמדנו במשרד המשפטים והצלחנו למנוע חתימה על הסכם עד מדינה שהתבסס על ניסיון הפללה. ברגעים ההם הבנתי עד כמה עולם המשפט הוא שדה קרב אמיתי על האמת ועל המוניטין של אדם".

צדק כלכלי// ניסיונו רב השנים בייצוג נפגעי טרור בארצות הברית ובישראל התנקז לרגע המבחן הלאומי בשבעה באוקטובר. "למדתי את מלאכת השליחות הזאת במשרדי הענק באמריקה, שם ייצגתי נפגעים פיגועים בסיני ובאיז"ש. כשפרצה המלחמה, הקמנו אופרציה בין לאומית והגשנו בבתי משפט בארצות הברית תביעות בשם יותר מאלף נפגעי טבח שבעה באוקטובר נגד איראן, סוריה וענקית הקריפטו ביינס, שסייעה לחמאס לעקוף את המערכת הבנקאית. במקביל אנחנו

דִּף נ"ז "מֵאֵל בֶּן דְּרוֹסָא"

יִשְׁנֵנוּ בִּיטוּי בַּתֵּלְמוּד: "מֵאֵל בֶּן דְּרוֹסָא".
מִהוּ מֵאֵל זֶה?

לפני שנים רבות היה שווד נודע בשם "בן דרוסאי" שמעולם לא שהה זמן רב במקום אחד, מחשש פן יתפס על ידי אנשים או על ידי השלטונות ויבוא סופו. בכל מקום הוא היה זמן קצר ביותר והמשיך הלאה. בתנאי חייו הבהולים הוא התרגל לאכול מאכלים מבושלים בחלקם בלבד, כי לא היה לו די זמן כדי להמתין עד שהמאכל יתבשל כהוגן.

מֵאֵז נִהְגוּ לִכְנוֹת "מֵאֵכֶל בֶּן דְּרוֹסָא" מֵאֵכֶל שֶׁלֹּא הִתְבַּשֵּׁל כָּל צֶרְפוֹ, וּמִשְׁתַּמְשִׁים בְּמוֹנָח זֶה הֵן בַּהֲלֹכוֹת בִּישׁוּל בִּשְׁתָּה, וְהֵן בְּדֶרֶךְ זֶה לִגְבִּי בִישׁוּל שֶׁל קֶרְבָּנוֹת.

דף ס' מנחה של נוכרי

יש הַבְּדֵל בֵּין מִנְחָה הַמּוּבָאת עַל יְדֵי יְהוּדֵי לְבִין מִנְחָה הַמּוּבָאת עַל יְדֵי נֹכְרִי: מִנְחָה הַמּוּבָאת עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל, הִכָּהוּ לֹקֹחַ מִמֶּנָּה קוֹמֵץ וּמִקְטִיר אוֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְאֵת יֵתֵר הַמִּנְחָה אוֹכְלִים הַכֹּהֲנִים, אֲךָ מִנְחָה הַמּוּבָאת עַל יְדֵי נֹכְרִי עוֹלָה כָּלִיל עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְאֵין הַכֹּהֲנִים אוֹכְלִים מִמֶּנָּה מֵאַחֲרֵי.

דף ס"ב רבי חנינא בן חכינאי

אחרי חורבן בית המקדש השני, הפכה העיר יבנה למרכז רוחני, בעמלו הרב של רבן יוחנן בן זכאי. בית הדין הגדול ישב בה, הוקם בה בית מדרש גדול להכמנים רבים ותלמידים שלמדו בבית המדרש צמחו והיו לגדולי הדור הבא.

בין צעירי החבורה בישיבת יבנה באותה תקופה, היה רבי חנינאי בן חכינאי, שדבריו מובאים בדרך זה, שהיה מתלמידיו המובהקים של רבי עקיבא, יחד עם רבי שמעון בר יוחאי. שלוש עשרה שנה רצופות הוא למד תורה בבני ברק מפי רבי עקיבא, ובתלמוד ובמדרשים מופיעים מאמרים רבים בשמו בהלכה ובאגדה.

במדרש מסופר על צדקאותו, שרוב ימיו ישב בתענית, מגיל שנים עשרה ועד היותו בן תשעים וחמש.

???

ચાલેલ નાનકે

1. 1. מי היה בן דרוסאי?
2. 2. מה עושים אם גוי מביא מנחה לבית המקדש?
3. 3. כמה זמן ישב רבי חנינא בן חכאי בתענית?

בין הפותרים נכונה תיערך הגרלה שבועית* והזוכה בה יזכה בפרס איכותי. את השו"ע יישלח עד יום רביעי בצהריים, למייל- talmudhagrala@talmudisraeli.co.il (הגרלה בפיקוח רואה חשבון)

שאלות נכון / לא נכון !

1. מספר היהודים בעולם עולה על מס' היהודים שחיים בארץ ישראל
2. בשנה שחלפה, למרות המלחמה, 32,161 יהודים עלו ארצה
3. קהילת היהודים הגדולה בעולם מעבר לים נמצאת בפריז
4. לסוכנות היהודית יש 200 שליחים ברחבי העולם
5. הרבה נערים ומסעות יהודיים מגיעים לארץ לביקור ארוך במסגרת פרויקט תגלית ופרויקט מעט

אונז'ן סיטיליט וויל נאכאלאנד און אל י' געלעבט זאלט און אל ע'
אונז'ן ז' זאלט און אל י' געלעבט זאלט און אל ע'

התלמוד הישראלי הינו פריקט חינוכי, קהילתי וחברתי השואף להעניק כלים לחיבור משמעותי ועכשווי לערכים יהודיים וישראליים, תוך חיזוק הזהות והעצמת הקשר לתרבות ולמורשת ישראל

**סירקו והצטרפו למאות אלפי
לומדי הדף היומי, פיתחו שיעור
שבועי אצלכם בקהילה.
לתכנים נוספים:**

יוסף ארנפלד

yosefpr@gmail.com

במגרש הביתי

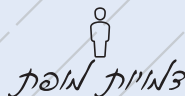
“סדר היום מתחיל מוקדם מאוד בתפילת שחרית ובאימון יוגה. משם אני ממשיך לרצף ישיבות עם בכירים בעולם העסקי, ראשי רשויות ושגרירים, או לניהול דיוני בוררות וגישור מורכבים. בדרך כלל אני מקנה את היום בטיפול בזירה הבין לאומית מול המשרדים והשותפים שלנו מעבר לים.”

"מוזיקת בארוק של באך, לצד שירים שמזכירים לי את אבא ואת הבית, כמו שולי רנד. בתוך כל זה, תמיד יש מקום למוזיקה הישראלית שגדלתי עליה - שלמה ארצי, אריק איינשטיין ושלום חנוך."

"השבת היא קודש למושפחה. אין טלפונים ואין דואר אלקטרוני, רק שקט מזווקק וחיבור עמוק לבית ולעצמי. זה העוגן שמאפשר לי להתמלא מחדש לקראת האתגרים של השבוע הבא".

וינסטון צ'רצ'יל. "לולא הנחישות שלו, לא רק אנחנו, אלא אירופה כולה הייתה דוברת גרמנית לעד".

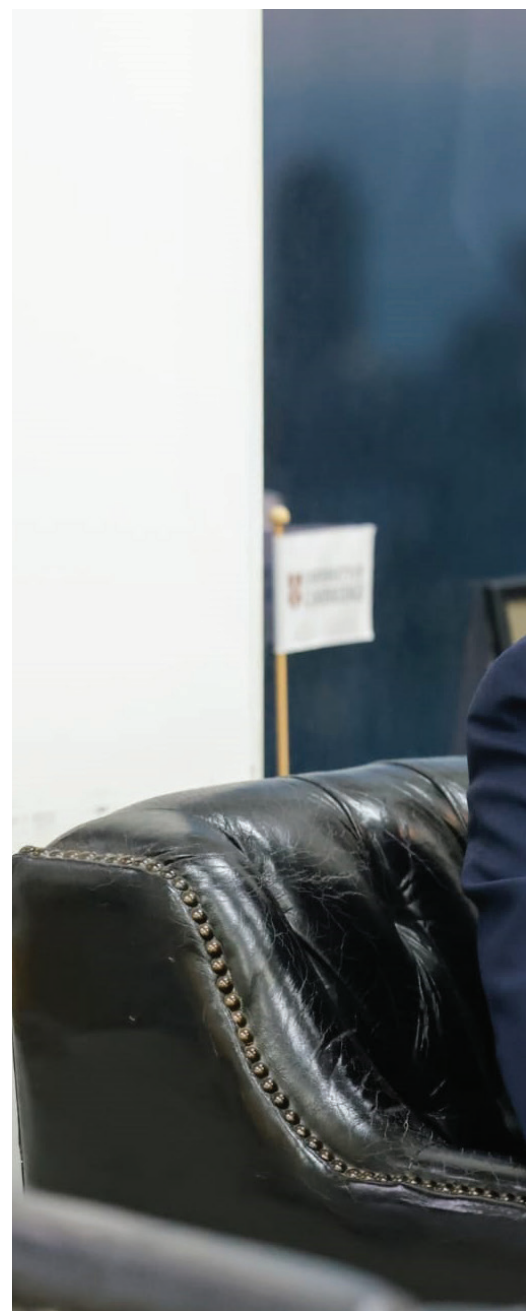
מסארה
 "שהעולם בכלל, והערבי הקיצוני בפרט,
 יפנים שעם ישראל בארץ ישראל לנצח נצחים
 בעזרת ה'".

”שחם וחלילה נשכח לרגע שבאנו לעולם הזה למשימה אחת פשוטה: לעשות את הטוב ביותר שאפשר, בצניעות ובחיוך. זה מה שמחזיק אותי ממוסד בשליחות שלי.”

“אמשך לבנות גשרים בין חברות, בין מדינות
ובין אנשים, להנחיל את תרבות הבוררות
כדרך חיים במדינת ישראל הסוערת”.

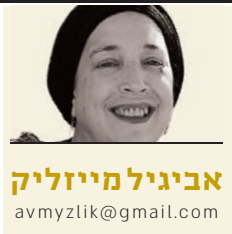
גלובליים מובילים. המטרה היא לפתור סכסוכים בהידברות במקום במלחמות התשה בבתי המשפט".

דף יומי בתל אביב// החיבור לעולם

התלמוד החל הרבה לפני שהפך לעורך דין. "אני כנראה הראשון בארץ ששכנע את משרד החינוך לאפשר לי להיבחן בחמש יחידות תלמוד בבית ספר חילוני. קיבלתי 100, ומאז התשוקה הזאת רק גדלה. לפני כ־20 שנה פנית לרב חיים דוד קובלסקי מ'מאורות הדף היומי' והזמנתי אותו להעביר שיעור במשרד שלי. הוא אמר: 'אני לא יוצא מבני ברק', והסברתי שאם הוא יבוא לתל אביב, לקוחות וחברים כמו רון חולדאי או דודו טופז יוכלו לטעום גם הם מהתוכמה הזאת. אחרי שקיבל אישור מהרבי מנדבורנה, הוא הגיע. מאז, יותר מ־18 שנה, מתקיים אצלנו שיעור שבועי שחשף עד היום אלפי יהודים שאינם חובשי כיפה ביומיום לעומקם של דברי חז"ל".

אם זה לא היה המסלול //

“אלמלא בחרתי בעולם המשפט והבוררות, הייתי חוקר את המוח האנושי בניסיון להבין כיצד אנתנו מקבלים החלטות או נמנעים מלקבל. מסקרן אותי לפענח כיצד המפגש בין האלמנט הפיזיולוגי והפסיכולוגי ובין המסען הערכי, התרבותי והמנטלי מעצב את קבלת ההחלטות שלנו.” ●

שאלה של פרשנות

את המלחמה, על ניסיה ומוראותיה, אני חווה מתוך תחושה מרוממת של הודיה על חיסול הרשע. אבל יש מי שבחרים לפרש את המציאות בצורה "ריאלית" שרק מגבירה אצלם את האומללות

חשדנות או עם אמון ותקווה. לחיות בתחושה של "אכלו לי שתו לי" או לראות איך כל רגע ורגע אנו מוקפים בניסים שלא ייאמנו. וגם אם אני טועה, חלילה, עדיין לעבור את אותה חוויה מהמקום החיובי שלה ובסוף לטעות חס ושלום, זה עדיף בהרבה בעיניי מאשר להיות "מפוכח", "ריאלי" ואומלל, ולקבל בסוף רגע אחד של סיפוק מכך ש"צדקתי". שלא לדבר על העובדה שלמחשבה שלנו יש כוח עצום לברוא מציאות, ולא פעם הייאוש והשנאה מביאים אותנו לתוצאה הגרועה ביותר.

אז אני בוחרת לבטוח, לשמוח ולהאמין גם עכשיו, במיוחד עכשיו, ולא להפסיק להודות על שזכינו לראות כל כך הרבה רשע ואבדון נעלמים מהעולם. לחיות בגלוי חיים של השגחה פרטית בין המגילה של פורים לגאולה של פסח, ולהתפלל שנוכח בקרוב ממש לגאולה השלמה. ●

לחוות באופן הגרוע ביותר - הכול שאלה של פרשנות!

מרמור או חיוך

תמיד הייתי אדם אופטימי, תמיד חיפשתי ובחרתי לראות את הטוב במציאות, להאמין בטוב שקיים ואצל אנשים מסביבי, ולא פעם קיבלתי על כך ביקורת והערות בנוסח "נאיבית", "פראיירית", "פשרנית". עד שחזרתי בתשובה וגיליתי שבעצם זהו ציווי אלוקי: "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב את המוות ואת הרע - ובחרת בחיים". לפרש את החיים לטובה אינו אומר שאני מתעלמת מהרע או שאינני מודעת לקיומו. לפרש את החיים לטובה זו עבודת חיים שדורשת הרבה השקעה, אך היא מעניקה באופן מיידי תמורה גבוהה לאין שיעור.

את אותה מציאות בדיוק אפשר לעבור עם מרמור או עם חיוך, עם

אחד המסרים החזקים ביותר שלמדתי מהזמן הדרמטי שאנו חיים בו הוא החשיבות העצומה שיש לפרשנות שלנו. למעשה, אני מאמינה שעיקר הבחירה של האדם בחייו נמצאת בדיוק בתחום הזה - בפרשנות.

כששמעתי את האזעקה הראשונה של המלחמה, ממש במקביל לרגע שבו מחינו את עמלק בבית הכנסת, הרגשתי שלא יכול להיות דיבור אלוקי מפורש יותר מזה. לצד העצירה של החיים הרגילים וגם הכאב הרב שספגנו כאן, בבית שמש שבה אני מתגוררת, התחושה שמלווה אותי היא של הודיה עצומה, ניסים גלויים, רינה שבאה לעולם בעקבות אובדנם של רשעים.

אני חווה את המלחמה הזאת, על אף הקושי שהיא מביאה איתה, באופן החיובי ביותר. אך כשהתחלתי לקרוא קצת חדשות ולראות כל מיני דעות אחרות, נדהמתי לגלות איך את אותה חוויה בדיוק אפשר

חרק חומס, ירקות ונודלס

 כמות 10-8 מנות	 זמן בישול: 3-4 שעות לחומס (או 50 דקות בסיר לחץ) ועד 1 שעה לחרק	 זמן השריה: 6 שעות	 דרגת קושי קלה
---	--	--	--

בימים שבהם כבר מתחילים להריח את פסח, ומצד שני רצים בבית מאזעקה לאזעקה - אין כמו קערת מרק כזאת לארוחה בריאה, חמה, משביעה ונהדרת שמכינים בקלות. אפשר לעשות קיצור דרך ולהכין אותה מגרגרי חומס משומרים, אבל אני הכי אוהבת את המרק הזה עם חומס שמושרה לילה ומתבשל כמה שעות לפני ההכנה. הוא נותן למרק סמיכות וטעם עשיר ונפלא במיוחד.

- 3 כפות שמן זית
- בצל גדול קצוץ דק
- כוס חומס יבש
- כף רסק עגבניות
- 3 כוסות ירקות לחרק לפי הטעם (זר, דלעת, בטטה, קישוא, סלרי, כרוב, קולרבי וכו')
- חופן נודלס או אטריות לחרק
- כף חוואיץ' לחרק
- כף פפריקה מתוקה
- כף אבקת מרק בטעם עוף
- מלח ופלפל
- 2 כפות פטרוזיליה קצוצה

מכינים את החומס: משרים את גרגרי החומס במשך 6 שעות או לילה במקרר. מוציאים ומבשלים בסיר עם הרבה מים 3-4 שעות עד לריכוך או 50 דקות בסיר לחץ. החומס צריך להיות רך, אבל לא מתפורר.

מכינים את המרק: מטגנים את הבצל עם השמן על אש גבוהה כ-3 דקות. מנמיכים את האש וממשיכים לטגן עוד כ-10 דקות, עד להזהבה קלה. מוסיפים את החומס והרסק ומערבבים. מטגנים דקה או שתיים, מוסיפים את הירקות כשהם חתוכים לקוביות קטנות וממלאים את הסיר במים, עד לכ-3 סנטימטרים מעל הירקות. מביאים לרתיחה, מתבלים בחוואיץ', פפריקה, אבקת מרק, מלח ופלפל. טועמים, מתקנים תיבול ומבשלים מכוסה על אש נמוכה בין שעה לשעה וחצי. לקראת סוף הבישול מוסיפים את הנודלס ונותנים להם להתבשל בתוך הנוזלים של המרק, 5-10 דקות. להגשה: יוצקים לקערות את המרק עם כל המרכיבים שלו, מפזרים מלמעלה פטרוזיליה ומגישים.

צילום: שושי גרינוולד

הפסח הזה את מתחדשת במקום של המעצבות

MAKOM

נסייה מטפחות NESYA

יש לך מקום להתחדש מבחר של קולקציות חג • שמלות • מטפחות • בגדי בסיס • כיפות • תכשיטים

NEW COLLECTION פסח תשפ"ו PASSOVER 2026

שדה בר • יעל רוזמרין • מרסלה • זוהר אריאל • הדס Hadas • רנה rene • ג'ודי LIOLA • לידור בר • רני RANI • אוסי • ברצ'ה • פז מגן PAZ MAGEN • נעמה רותה • אביה ששון • אשכר • נסיה • אתכסיא • הדרא • סהר שטרית • אבטליה • הדס תכשיטים • הכיפות של ארז • אמא אהבה • אביטל קורן • מטליקה

קניון תימורה, קרית אתא 04-8420416 ☎ א'ה' 09:30-21:30 | ו' 09:00-13:30 | מוצ"ש שעה אחרי צאת השבת עד 23:00

עקבו אחרינו [makom.fashion](https://www.makom.fashion) @ [makom.fashion](https://www.facebook.com/makom.fashion) [makom.fashion](https://www.instagram.com/makom.fashion)

מרחב מוגן במקום | ניתן לשלם בכרטיס "פיטר"

השלב בחיים בו בוחרים נכון:

קהילה, ביטחון ואיכות חיים.

Triple

ההזמנות והפרטים הינן ללחמשה בלבד

אכלוס מיידי

זו ההזדמנות להצטרף לקהילה האיכותית שלנו

בהוד דניה, תמצאו קהילה תוססת ומגובשת לבני 60+ בלבד, שכבר נהנית מלייפסטייל עשיר, חוגים ואירועי תרבות. כל זאת בראש שקט, עם מעטפת ביטחון מלאה ודירה בבעלותכם המלאה בטאבו, בכניסה מיידית.

יוקרה, קהילה ובית

דירות 2-4 חדרים | 1,490,000 ₪
החל מ-
בבעלותכם בטאבו ללא פיקדון

סירקו את הקוד
או חייגו 073-705-4326

